Regd M. 2330

உ
சிவமயம்

சித்தாந்தம்

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியைஉள் நாடு

மலர் 28 | மன்மத கார்த்திகை 1955 நவம்பர் | இதழ் 11

மெய்கண்டாரும் பொய்கண்டாரும்

பத்திராசிரியர்

"அத்வைதம்" எனும் சொல் பல உபநிடத வாக்கியங்களில் வருகின்றது. "பரமாத்மரூபம் குஹாசயம் நிஷ்களாத்விதீயம்" (கைவல்யோபநிஷத்) "ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தேஸஆத்மாஸவிஜ்ஞேய:" (மாண்டூக்யோபநிஷத்) "ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆசிதேகமேவாத்விதீயம்" (சாந்தோக்யோபநிஷத்) "ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" (பைங்கலோபநிஷத்) இத்தகைய வாக்கியங்கள் வேறுபல பிரமாண நூல்களிலுள்ளன. இவைகளிற் கூறப்படும் "அத்வைதம்" எனும் சொல்லின் பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சி ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் தொடங்கி, இற்றை வரை நடந்து வருகின்றது. இச்சொல் அ+த்வைதம் எனப் பிரியும். இதிலுள்ள அகரத்தின் பொருள் ஆறு வகைப்படும் என்பதைப் பாணிநி வியாகரணத்திற்கு மஹாபாஷ்யம் வகுத்த பதஞ்சலியார் விளக்குகிறார் (2-ம் அத்யாயம் "நஞ்" எனும் சூத்திரம்.) இவை (1) தத்சாத்ருச்யம்=அன்மை, ஒப்பு (உதாரணம் அப்ராஹ்மணன்) (2) அபாவம்=இன்மை (உதாரணம் அச்ருங்க: மநுஷ்ய:) (3) ததந்யத்வம்=வேற்றுமை, பேதம் (உதாரணம் அநாகாச: பூ:) (4) ததல்பதா=குறை (உதாரணம் அநுதராகந்யா) (5) அப்ராசஸ்த்யம்=பொறையின்மை (உதாரணம் அமரா: தேவா:) (6) விரோத:=மறுதலை, எதிர்மறை, பகை (உதாரணம் அசுரா: மேற்கூறிய உதாரணங்களின் பொருள்கள் முறையே, பிராமணனல்லன், கொம்பில்லாதவன் மனிதன்,

ஆகாயத்தின் வேறு பூமி, வயிறு சிறுத்த கன்னி, பொறை யிலார் சாக்காடிலார், சுரர் விரோதிகள் என்பன.

அத்வைதத்திற்கு இரண்டில்லை எனும் இன்மைப் பொருள் கொண்டனர் ஏகான்மவாதிகள். (சங்கராசாரி யர் முதலியோர்) பிரமம் ஒன்றே உண்மைப் பொருள், உயிர்களும் உலகமும் கானல்நீர் போலவும் பழுதையிற் பாம்பு போலவும் பொய்த் தோற்றங்களாகிய இல்பொருள் கள், எங்கணுமுள்ளது பிரமம் ஒன்றே என்பது இவர்கள் கொள்கை.

இராமாநுஜரும் இன்மைப் பொருளே கொண்டனர். பிரமம் ஒன்றே உண்மைப் பொருள், உயிர்கள் ஆகிய சேதன ப்ரபஞ்சமும் உலகமாகிய அசேதன ப்ரபஞ்சமும் பொய்த் தோற்றங்களாகிய இல் பொருள்களல்ல, ஆனால் அவை பிரமத்தின் சரீரங்களாகும், பிரமம் சரீரி, பிரமத் தின் பிரிக்கமுடியாத விசேஷணங்களாக (அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்களாக) உயிர்களும் உலகமும் உள்ளன, இவை பிரமத்தின் விசிஷ்டப் பொருள்கள், இவற்றிற்கும் பிரமத் திற்கும் உள்ள தொடர்பு விசிஷ்டாத்வைதம் என்பது, சரீரி சாரீரக சம்பந்தமுடையது என்று இவர் கூறுவர்.

த்வைத மதஸ்தாபகர் மத்வாசாரியர், மறுதலைப் பொருள்கொண்டு பிரமம் உயிராகாது. உயிர் பிரமமாகாது, இரண்டும் உண்மைப் பொருள்களே என்றனர். இரண் டில்லை என்பதை மறுத்து, உள்பொருள்கள் இரண்டுள என நிலைநாட்டிய பெருமை இவரைச் சாரும். உயிர் உல கம் பொய்த்தோற்றமென்பது முதற்படி. உயிர் உலகம் மெய்யெனினும் பிரமத்தின் சரீரமாகும் என்பது இரண் டாம்படி. பிரமம் உயிர் உலகம் உண்மைப் பொருள்கள் என்பது மூன்றும்படி. "ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை உண்டுபண்ணும்" என்று தாயுமானர் மத்வர் கொள்கையைப் புகழ்கின்றார்.

இனி, சைவ சித்தாந்திகள் கூறும் அன்மைப் பொரு ளைச் சிறிது ஆராயலாம். இதற்கு அப்ராஹ்மணன் என்ற உதாரணத்தை மேலே கண்டோம். இதன் பொருள் பிராமணன் அல்ல என்பதே தவிர பிராமணன் இல்லை என்பதன்று. வைதிக காரியங்கட்குப் பிராமணனைப் போலப் பூணூல் அணிதல் முதலியன செய்யினும் பிரா மணன் அல்லன் என்ற பொருளில் இது வழங்கும். இதைப்

போலவே, உயிர் பிரமம் அல்ல, ஆயினும் சிற்சில நிலைகளில் பிரமத்தைப் போலுள்ளது. பிரமம் எண் குணங்கள் நிறைந்துள்ளது. உயிர் இவை குறைந்துள்ளது; பிரமத்தைப்போல் உயிரும் சித்துப்பொருள், ஆயினும் இரண்டிற்கும் உள்ள சித்துநிலை வெவ்வேறு; பிரமம் வியாபகம், உயிர் அதில் அடங்கி நிற்கும் வியாப்பியம், உலகம் இவ்விரண்டிலும் அடங்கிய வியாப்தி; பிரமம் உயிர்களோடு கலப்பினால் ஒன்றாய், பொருள் தன்மையால் வேறாய், தொழிற்பாட்டால் உடனுமாய் ஒன்றியிருக்கும். இவை போன்ற பற்பல நுட்பங்கள் இந்த அன்மைப் பொருளில் அடங்கும். அநேகம் என்றால் ஒன்றில்லை எனல் தவறான பொருள், ஒன்றல்ல எனல் சரியான பொருள், அ+ந்+ஏகம் என்பதில் ஏகம் எண்ணுப் பொருள். இதைப் போலவே அ+த்வைதம் என்பதில் த்வைதம் எண்ணுப் பொருள். இதற்கு இரண்டில்லை எனப்பொருள் கூறுதல் தவறு, இரண்டல்ல என்பதே சரி. அத்வைதம் என்பதற்கு ஒன்று என்பது பொருளாயின், "ஏகமே வாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" எனும் பைங்களோபநிஷத் வாக்கியத்தில் "ஏகம்" எனும் சொல் வியர்த்த ப்ரயோகமாகும்.

"இது வியர்த்தமல்ல பொருள் இரண்டில்லை என்பதல்ல" என்று மெய்கண்டார் "ஒன்றென்ற தொன்றே காண் ஒன்றே பதி" எனக்கூறி விளக்கினார். அருமறைகள் ஒன்றென்னாது அத் துவிதம் என்றறையும் ஆங்கு", "அரக்கொடு சேர்த்தி அணைத்த அக்கற்போல் உருக்கி உடங்கியைந்து நின்று பிரிப்பின்றித் தானே உலகாம்" என்று இத் தொடர்பை மேலும் விவரித்தார். அடைமொழிகளாகிய அசுத்தம் இல்லாத சுத்தம் நிறைந்த அத்வைதம் சைவ சித்தாந்தம் எனப்படும். இதன் முழுப்பெயர் "வேதாகமோக்த சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்தம்" என்பது. ஏனைய அத்வைதங்கள் கேவலாத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் முதலிய அடைமொழிகள் உள்ளவை. சுத்தம்= புனிதம் என்பதை மனதுட் கொண்டு, உலகம் உயிர் பொய்த் தோற்றம் என்பதை மறுத்துச் சைவ சித்தாந்தம் கூறிய மெய்கண்டார் பெருமையைத் தாயுமானார் மிகமிக அழகான திருவாக்கால், "பொய்கண்டார் காணப் புனிதமெனும் அத்துவித மெய்கண்ட, நாதனருள் மேவுநாள் எந்நாளோ" எனப் புகழ்கின்றார். மெய்கண்டார் திருநாள்

ஐப்பசி சுவாதியன்று (13—11—55) நிகழும். அன்று மெய்கண்டார் கண்ட புனிதமெனும் அத்துவித மெய்மை. அவர் நூலைஓதி, நாமும்கண்டு, அவர் திருவடிகளை வணங்கி வழிபட்டுய்வோமாக. மெய்கண்ட தேவன் மிகு சைவநாதன் புண்டரிகக் கழல்கள் நம் சிரத்தே என்றும் வாழ்க.

"மெய்ந்நெறியும், மெய்கண்ட நூற்களும்"

'அறிவுடையா ரெல்லா முடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனு மிலா'

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. எனவே, மக்கள் துன்பம் நீங்கி, இன்பத்தோடு வாழ்வதற்கு உறுதுணையாயுள்ளது அறிவு. இவ்வாறு மக்கட்கு இன்றியமையாததாயுள்ள அறிவைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை நம் முன்னோர் மேற்கொண்டு ஆராய்ந்தனர். அவ்வாராய்ச்சியின் விளைவுதான் சமயநூற்கள். இந் நுண் பொருளாராய்ச்சியாகிய அறிவாராய்ச்சி, 'நான் ஆர்? என் உள்ளம் ஆர்? ஞானம் என்பதென்னை? தந்தை, தாய், தாரம் ஆர்? வந்தவாறெங்ஙனே? போமாறேதோ?" என்பன போன்ற 'தன்னையுணர்தல்' அல்லது 'ஆன்ம விசாரணை' எனப்படும். இவ்வாறு தம்மையும், தம் அறிவையும் ஆய்வதற்குச் சமய நூலுணர்ச்சி இன்றியமையாதது. இவ்வுணர்ச்சியுடன் ஆராய்ந்த சமயிகள் பலர், பல திறப்பட்ட முடிவுகளைக் கண்டனர். அவற்றுள், தொன்மையும் மேம்பாடும் உடையது மெய்கண்ட நூற்கொள்கையாம் சைவ சமயம். சைவ சமயம் இறைவனைச் சிவம் என்ற பெயரோடு வணங்குவது. சிவம் என்னும் சொல்லுக்கு நன்மை என்றும் அன்பு என்றும் பொருள்.

இச் சைவ சமயமாம் மெய்ந்நெறியில், இறை, உயிர், தளை என்னும் முப்பொருள்களும் உண்டு என்றும்; அவை நிலை பெற்றவை என்றும்; அவை முறையே பதி, பசு, பாசம் என்றும் அறியப்படும்.

இறை:—இறைக்குப் பதி, சிவன், ஈசன் என்ற பல பெயர்கள் உண்டு. இறைவன், முடிவிலாற்றலுடைமை, முற்றறிவுடைமை, எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் கலந்திருக்

குந் தன்மை, எல்லையில்லா இன்பமுடைமை, உயிர்கள் மாட்டுப் பேரருளுடைமை போன்ற ஒப்புயர்வற்ற உயர்ந்த குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவர். ஆதி அந்த மற்று, தன் நினைப்பினால் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யவல்லவர். அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்ற மூவடிவம் கொண்டவர்.

"எவ்வெவர் தம்மையேனும் யாவரே யெனினும் போற்றின்
அவ்வவரிடமாய்க் கொண்டே அவர்க்கருள் தருவாய் போற்றி"

என்றபடி அன்பர்களுக்கு அருளவேண்டி ஏற்ற வடிவை எடுப்பார். ஆனால், அவ்வடிவு நம் வடிவு போன்று, என்பு தோல் முதலியவற்றாலான தன்று.

உயிர் :—உயிருக்கு, ஆன்மா, பசு, அணு என்ற பெயர்களும் உண்டு. உயிர்களை நாம் கண்ணால் காண முடியாது. அவை உடலோடு கூடியுள்ளபோது, அவ்வுடலைத்தான் நாம் காண்கின்றோம். உயிர்கள் ஆணவம் என்னும் பொருளால் அநாதியே கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. உயிர்களுக்குள்ள அறிவை, ஆணவம் மறைக்கின்றது. உயிர்களுக்குத் தோற்றமும் அழிவும் இல்லை. உயிர், அறிவுடைப் பொருளாயிருப்பினும், இறைக்கும் உயிருக்கும் பலவேறுபாடுகள் உண்டு. அவை, இறை ஒன்று உயிர் எண்ணில; இறை முற்றறிவினன், தானே அறிபவன், உயிர் சிற்றறிவுடையது, அறிவிக்க அறிவது; இறை, இயல்பாகவே கட்டுகளினின்றும் நீங்கியவர், உயிர், அநாதியே ஆணவத்தால் கட்டுப்பட்டிருப்பது: இறை எல்லாம் செய்யவல்லவர், உயிர் சிறு செயலே செய்யவல்லது. இறை ஆண்டவன், உயிர் அடிமை என்பன போன்றவை.

தளை :—தளை, பாசம்; கட்டு, மலம் என்ற பெயர்களால் இது குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்று மூவகைப்படும்.

(i) ஆணவம்:—இது உயிர்களின் இச்சை, அறிவு, செயல்களைத் தொழிற்படாவண்ணம் மறைத்துக்கொண்டுளது. இவ்வாறு ஆன்மாக்கள் ஆணவத்தால் கட்டுண்ட நிலையையே, மெய்ந்நூற்கள் 'கேவலநிலை' எனப் பேசும். உயிரோடு ஆணவத்தின் சேர்க்கை செம்பிற் களிம்புபோன்றது என்பர்.

(ii) மாயை :—மேற்சொன்னவாறு அநாதியாகவே செயலின்றிக் கேவல நிலையிலிருந்த உயிர்களை, இறைவன்

தனது பேரருட் பெருங் கருணையினால் அந்நிலையினின்றும் நீக்கிப் பேரின்பப் பேற்றை அவைகள் அடைய அவைகட்குத் தனு, கரண, புவன போகங்களை அருளியுள்ளார். தனு உயிர்கள் அறிவதற்குக் கருவியாயுள்ள உடல். கரணம் மனம், புத்தி, சித்தம்அகங்காரம் என்ற நான்கைக் குறிக்கும். இவை மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐந்து பொறிகளின் மூலம் உயிர்களுக்கு அறிவிக்கின்றன. புவனம் என்பது, எண்ணில் உலகங்கள். போகம் உயிர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமாயுள்ளது. மேற்கண்ட எண்ணில் உலகங்களும், அதி நுட்பப் பொருளான மாயையினின்று தோன்றுகின்றன. ஈண்டு தோற்றம் என்பது மாற்றத்தைக் குறிக்கும். இறைவன் திருவருளால், அதிநுட்பமான மாயையானது, தனு கரண புவன போகங்களாக மாறுகின்றது. இம் மாற்றத்தை, இறைவனது ஆக்கல் தொழில் என்கின்றோம்; மீண்டும் அவற்றை மாயையாக மாற்றுவதையே, அழித்தல் தொழில் என்கின்றோம்; இவ்வாறு உயிர்கள் பிறந்து, இருந்து, இறந்துபடுதலே, அதாவது முறையே உடலோடு கூடி, உடலோடு வாழ்ந்து, உடலை விட்டு நீங்குதலே இறைவனின் ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் எனும் முத்தொழில்கள் என்பன. உயிர்கள் உடலெடுப்பதின்மூலம், நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து, முறையே இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கும் நிலைக்குச் 'சகலநிலை' எனப்படும்.

(iii) கன்மம் :—மேற்கூறியவாறு உயிர்கள், தாம் செய்த நல்வினை தீவினைப் பயனாக இறைவன் ஆணைப்படி இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கும். உயிர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும், அவை செய்த நல்வினை தீவினைக்கும் ஏற்ப இறைவன் அவைகளுக்குப் பல உடல்களை அளிக்கின்றார். இவ்வாறு உடல்களைத் தாங்கி, இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பதின்மூலம் ஆன்மாக்கள், அறிவு விளக்கம் பெறுகின்றன. நிலைத்த பொருளிவை, நிலையாப் பொருளிவை என்ற பாகுபாடு ஏற்படுகிறது. நிலையாப் பொருளினின்றும் நீங்கி நிலைத்த பொருளாம் இறைவன்பால் அன்பு செலுத்துவதன் பயனாக, உயிர்களுக்குப் பாச நீக்கம் ஏற்பட்டு, அவை இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கின்றன. அதுவே பேரின்பம் என்பது. அப்போது ஆணவம், தன் வலி குன்றி, உயிர் அப்பேரின்பத்தை அனுபவிக்கத் துணை செய்கின்றது.

இவ்வாறு ஆன்மா இறையோடு ஒன்றி நின்று சிவமாந் தன்மையைக் காட்டும் நெறிக்குத் திருநெறி, பெருநெறி, செந்நெறி, சைவநெறி என்பன போன்ற பல பெயர்கள் உண்டு. இம்மெய்ந்நெறிக் கொள்கைகள் தமிழர்களிடை, சங்க காலத்திற்கு முன்பே இருந்துவந்தன என்பது ஒரு சில பேரறிஞரின் முடிபு. தொல்காப்பியத்தில், கடவுள், உயிர், மெய், வினை, கந்தழி என்பன போன்ற சொற்கள் ஆளப்பட்டிருப்பதே இதற்குச் சான்று என்பர். இந்நெறி யின் தொன்மை காரணமாய் இதற்கு முதுநெறி என்ற பெயரும் உண்டு. தொல்காப்பியம், திருக்குறள் இவற்றில் மட்டுமன்றி, ஏனைய சங்க இலக்கியங்களிலும் இம் மெய்ந் நெறிக் கொள்கையாம் சைவ சித்தாந்தத்தின் கருத்துக் களைக் காணலாம்.

சங்க காலத்திற்குப் பிறகு, மூன்று அல்லது நான்காம் நூற்றாண்டில், மணிவாசகரின் திருவாசகத்தில் சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் மலிந்துள்ளன. ஐந்தாவது ஆறாவது நூற் றாண்டுகளில், பதினோராந் திருமுறையான, திருவாலவா யுடையார் முதலாகப் பன்னிரண்டு பெரியார்கள் அருளிய தோத்திரப் பாக்களில் இக் கருத்துக்களை காணலாம். ஆறாம் நூற்றாண்டின் அரும் பெரும் நூலான, மூவாயிரம் பாக்களைக் கொண்ட திருமூலர் திருமந்திரத்தில், 'பதி, பசு, பாசம்' மிக விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஏழாம் நூற்றாண்டில், சமய குரவர்களான சம்பந்தர், அப்பர் தேவாரங்களில் இம் முப்பொருள்களும் பேசப்படுகின்றன. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், சுந்தரர் தேவா ரத்திலும் இவற்றின் விளக்கம் காணலாம். எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தாம் நூற்றாண்டுவரையிலிருந்த சைவ வைணவப் பெரியார்கள் தங்கள் தேவார திருவாய் மொழிகளில் இம் மெய்ந்நெறியை விளக்கியுள்ளார்கள். பதினொன்று, பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுகளிலே எழுந்த பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், கம்பராமாயணம் போன்ற பெரு நூற்களிலே சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், மெய் கண்ட தேவர் சித்தாந்தக் கருத்துக்களைத் திரட்டிச் 'சிவ ஞான போதம்' என்ற நூலாக நமக்கு அருளியுள்ளார். பன்னிரண்டு சூத்திரங்களைக் கொண்ட இந்நூல், தற்

போதைய உலகுக்கு முப்பொருள் உண்மைகளை, தர்க்க முறையில் விளக்குமோர் சிறந்த நூல். இவர் இந் நெறியைத் தன் நாற்பத்தொன்பது மாணவர்களுக்கு அருளினர் என்பதையும், அவர்கள் வழிவந்த சந்தான குரவர்கள், இதன் உண்மைகளை ஆங்காங்கு மடங்களின் மூலமாகப் பரப்பி, நாம் உய்யும் வழியைக் காட்டினார்கள் என்பதையும் அறியலாம். இவ்வகையில், பதின்மூன்று பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில் இவர்களால் அருளப்பட்ட சித்தாந்த நூற்கள் பதினான்கு. அவை,

"உந்தி களிறு உயர்போதம் சித்தியார்,
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் - வந்த அருட்
பண்புவினா போற்றி கொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மை நெறி சங்கற்ப முற்று"

என்னும் வெண்பாப்படி, திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா இருபது, உண்மை விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருஅருட் பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப் பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிரா கரணம் என்பன.

நரசிங்கமுனையரைய நாயனார்

வித்துவான் - வே. பூதலிங்கம்

சைவம் வளர்த்த நாயன்மார்களுள் நரசிங்கமுனையரையர் ஒருவர். மற்ற நாயன்மார்களைப் போல செயற்கருஞ் செயல்களால் பொலிவு பெறவில்லை. அதனால் நாயன்மார்கள் வரிசையில் குறைந்துவிடவு மில்லை. கொள்கைகளால் பொலிவு பெற்ற கோமான், "மெய்யடியார் நரசிங்கமுனையரையர்க் கடியேன்" என்று திருத்தொண்டத் தொகையால் சிறப்பிக்கப்பட்ட திருவருட் செல்வர். அவர் செய்த பேரறம் "திருநீற்றுப் பெருமையை உலகறியச் செய்தமை." திருநீற்றையும் அஃதணிந்த பத்தரையும் சிவனாக வழிபட்ட சிவப்பெருந்தகை. அவர் வாழ்க்கை வரலாறு சைவ மணிமகுடம். வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த பெருமான்.

சைவாகமப் பெருநூல் சிவஞானபோதம். "மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானு மரனெனத் தொழுமே" என்பது இறுதிச் சூத்திரம். நரசிங்கமுனை

யரையரும் இத்திருவாக்கும் பிரிக்க முடியாது பின்னிப் புணர்ந்தவர். அதுபோலவே "செங்கமலத் தாளிணைகள் சேரலொட்டாத் திரிமலங்க ளறுத்தீசன் நேசரொடுஞ் செறிந்திட்டு அங்கவர்தந் திருவேடம் ஆலயங்களெல்லாம் அரனெனவே தொழுதிறைஞ்சி ஆடிப்பாடி" என்ற சிவ ஞான சித்தியார் சூத்திரமும் முன் கொள்கையை வலியுறுத்துகின்றது. இதனல் நரசிங்க முனையரையர் சீவன் முத்தரென்பது போதரும். ஆதலின் நரசிங்க முனையரையர் வாழ்வையுணர்தல் சீவன்முத்தரையும் அந்நிலையையும் உணரலாகும்.

நரசிங்க முனையரையர் பிறந்ததும் வாழ்ந்ததும், அரசு செலுத்தியதும் அறம் புரிந்ததும், ஆண்டவனடி அடைந்ததும் திருமுனைப்பாடி நாடே. தம்பிரான்றோழரும், தமிழ் நாதருமான சுந்தரர் பிறந்ததும் திருமுனைப்பாடி நாடு. நாவுக்கரசர் நலம்வளர்த்த நாடும் அத்திருநாடன்றோ? இத் திருநாட்டைச் சேக்கிழார் வாக்காலறிவதன்றோ சிறப்பு!

"கங்கைய மதியும் பாம்புங் கடுக்கையு முடிமேல் வைத்த
அங்கணர் ஓலை காட்டி ஆண்டவர் தமக்கு நாடு" என்றும்,
நன்மைநிறை ஒழுக்கத்து நலஞ்சிறந்த குடிமல்கிச்
சென்னிமதி புனையவளர் மணிமாடச் செழும்பதிகள்
மன்னி நிறைந்துளது திருமுனைப்பாடி வளநாடு

என்றும், "தேடாத பெருவளத்தில் சிறந்ததிரு முனைப் பாடி" என்றும் சிறப்பிக்கப்பட்ட பெருநாடு. இந்நாட்டிலன்றோ நம்பி பிறந்த நாவலூரும், நாவுக்கரசு பிறந்த திருவாமூரும், தெய்வத் திருவதிகையும் திருத்தலங்களாயமையப் பெற்றன. இப் புண்ணியப் பெருநாட்டுள் குறுநில மன்னராக குலம் விளங்கப் பிறந்தார் நரசிங்க முனையரையர். நமரெனக் கோல் கோடாது, பிறரெனக் குணங் கொல்லாது தன்னல் தன் பரிசனத்தால், கள்வரால், விலங்குகளால், பகைவரால் வந்த ஐவகைப் பயமும் விலக்கி திருநீற்றுச் செல்வமே செல்வமெனக் கொண்டவர். "மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு சுந்தரமாவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு" என்ற தமிழ் மறையை மறையாகக் கொண்ட மனத்தினர். சிவநேசச் செல்வர்களை தவ நேசப் பயனுக ஏற்கும் இயல்பினர். புன் சிரிப்பும் இன் சொல்லும் பொருட் செறிந்த நல்லுரையும் வழங்கி வர

வேற்கும் வள்ளல். ஆதலினன்றே இறைவன் சுந்தரரை ஆட்கொள்ளுமுன் சுந்தரரை அறிந்து மகனாகப் பெறும் புண்ணியத்தைப் பெற்றார்.

சிவநெறி நின்ற நாயனார் அத்தொண்டைக் கனவிலும் புகழ்ந்து கொண்டாடினார். இதைக் "கனவிடையாகிலும் வழுவாக் கடனாற்றிச் செல்கின்றார்" என்று சேக்கிழார் சிறப்பிக்கின்றார். இவ்வொழுக்கத்தாலேயே அவர் சிவன் முத்தரியல்பைப் பெறுவதை நாமுணர்கிறோம்.

தருமத்தின் வழிநின்று கர்மத்தை அனுபவித்து பிராரத்தத்தின் முடிவை எதிர்நோக்கி உண்மைச் சைவ வாழ்வே தொண்டெனக் கொண்டு விருப்பு, வெறுப்பு, சூடு குளிர், இன்பத் துன்பம், நன்மை தீமை, என்ற இருநிலையற்று சமநிலையில் நின்று உயிர் ஆன்ம நோக்குற்று வாழ்தலே சிவன் முத்த நிலை. இந் நிலையிற்றான் நாயனார் வாழ்ந்தனர்.

இத்தகைய சைவ வழிபாட்டில் ஈடுபட்ட நாயனார் வருடந்தோறும் திருவாதிரைத் திருநாளில் "மும்முனை நீளிலை சூல முதற்படையாராகிய சிவபெருமானுக்கு உளங் கனிந்த பக்திப் பரவசத்தோடு பூசனை செய்து அப்பூஜைக் கெழுந்தருளுஞ் சிவநேசச் செல்வர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் நூறு பசும்பொன் குறையாமல் கொடுத்து இன்னமுதும் வழங்குவார். இப்படி பல்லாண்டு இடையறாது செய்த வனுபவத்தால் புண்ணியம் பெருகி ஆன்ம ஒருமைப்பாட் டுணர்ச்சியைப் பெற்றனர்.

வருடந்தோறும் நடைபெறும் பூசனை அவ்வருடமும் நடைபெறுகிறது. சிவனடியார்கள் ஒருங்கு திரண்டு வந்தனர். அமுது செய்யும் பேறும் வறுமைத் துயர் களையும் பேறும் ஒருங்கே வாய்ந்த அத் திருவாதிரையில் அரசர் பொன்னையும் புத்தமுதையும் சிவனடியார்களுக்கு வாரி வழங்க ஆரம்பித்தார். அவ்வாறு வழங்கிக்கொண் டிருக்கும்போது தெய்வத் திருவருளோ? நாயனார் செய்தவமோ? விதியின் முடிவோ? சோதனையின் வரம்போ? முக்திப் பேரிடமோ? "காட்சியால் காணொண்ணு" நிர்மாண நிலையில் - காமக்குறி மலர்ந்தநிலையில் - அவர்முன் எதிர்ப்பட்டடார். ஆனால் அவர்மேனி நீறுபொதிந்த நிலையில் இருந்தது. கண்டவர் விலகினர். அருவருப்புற்றனர். ஆனால் நாயனார் அவரை வரவேற்று இந்நூறு பொன்னளித்தார்.

அவர் கண்ட காட்சி எதுவும் திருநீற்றுக் காட்சியே யன்றி பிறிதில்லை. மற்ற காட்சி எதுவும் அவர் கண்களில் படவில்லை. இதுவன்றோ சிவமுக்த நிலை. இந்நிலையிலிருந்த நாயனாரை சேக்கிழார்,

"சீலமிலரே யெனினுந் திருநீறு சேர்ந்தாரை
ஞாலமிகழ்ந் தருநரகம் நண்ணுமல் எண்ணுவார்
பாலணைந்தார் தமக்களித்தபடி இரட்டிப்பொன் கொடுத்து
மேலவரைத் தொழுதினிய மொழிவிளம்பி விடைகொடுத்தார்"

என்று விளக்குகின்றார். உலகத்தார் காட்சி வேறு ஞானிகள் காட்சி வேறு. உலகத்தார் வாழ்வு வேறு. ஞானிகள் வாழ்வு வேறு. உலகில் வாழ்ந்தும் வாழாநிலை "தாமரை இலைத் தண்ணீர்போல் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்" என்ற நிலை செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா அம்மலங் கழீஇய அரும்பெரும் நிலை. இந்நிலையில் வாழ்ந்த பெம்மான்,

பைவளர் வாளரவணிந்தார் பாதமலர் நிழல்சேர்ந்து
மெய்வகை வழியன்பின் மீளாத நிலைபெற்றார்.

அப்பெருமான் பிறந்த பேறு பேறாக முடிந்தது. அத்தகைய பெருமானை ஞாபகஞ் செய்வதும் நமது பெரும் பேறன்றோ.

சைவத் தேர்வு வினாக்கள்-1955

இளஞ்சைவப் புலவர்

16-10-'55 காலை 10-1. சைவ இலக்கியம். மொத்த மதிப்பெண்-100. எல்லா வினாக்களுக்கும் சம மதிப்பெண்.

(1) விநாயகர் பெயர், திருவுருவ நுட்பம், தொழில் முதலியன பற்றி 2 பக்கங்களில் ஒரு கட்டுரை எழுதுக. (2) சிவபரம்பொருள் சத்து சித்து ஆநந்தமாய் நிற்றலை விளக்குக. (3) ஆறுமுகங்கள் விளக்கும் தத்துவங்களை விவரிக்க. (4) மலர்மிசை ஏகினான், பொருள்சேர்புகழ், அறத்தான் வருவதே இன்பம், கொழுநற்றொழு தெழுவாள் குறிப்புரை எழுதுக. (5) விருந்தோம்பல் எனும் அதிகாரப் பொருளை 2 பக்க அளவில் சுருக்கமாக எழுதுக. (6) தோடுடைய செவியன் எனும் பதிகத்திலுள்ள வரலாறுகளுள் ஐந்தினைப்பற்றி 2 பக்க அளவில் ஒரு கட்டுரை

எழுதுக. (7) சேலும் கயலும் திளைத்த கண்ணூர், நானு வித வுருவாய் நமையாள்வான், மண்ணும் புனலுயிரும் வருகாற்றும் சுடர் மூன்றும் விண்ணும் முழுதானுன், மலை மகடனை யிகழ்வது செய்த மதியறு சிறுமனவன துயர்தலை யினெ டழலுரு வனகரமற முனிவு செய்தவன், வந்தவாறே புனைதல் வழிபாடே, விழையாருள்ள நன்கெழு நாவில் வினைகெட வேதமா றங்கம், பிழையா வண்ணம் பண்ணிய வாற்ருற் பெரியோ ரேத்தும் பெம்மான். இவ்வைந்து சொற்றொடர்கட்கும் பொருள் எழுதுக. (8) வள்ளியம் மையாரைப் பற்றிச் சுப்பிரமணியத்தைக் குறித்த வியாசம் கூறுவதை ஒரு பக்க அளவில் சுருக்கமாக எழுதுக.

6-10'-1955 மாலை 2-5. சைவ சாத்திரம். மொத்த மதிப் பெண் - 100. எல்லா வினுக்களுக்கும் சம மதிப்பெண்.

(1) அருவும் உருவும் அறிஞர்க் கறிவா முருவு முடை யானுளன் - தெளிவாகவும் விரிவாகவும் விளக்குக. (2) ஒளியு மிருளு முலகு மலர்கட் டெளிவி லெனிலென் செய - இங்கு கூறப்படுவன யாவை? (3) ஒரு பொருளுங் காட் டாதிருளுருவங் காட்டு மிருபொருளுங் காட்டாதிது - விளக்குக. (4) ஏகனனேகனிருள் கரும மாயை யிரண் டாக விவை யாருதியில் - விரிவாக விளக்குக. (5). ஊன நடன மொருபா லொருபாலாம் ஞான நடந்தானடுவே நாடு: இதிற் கூறப்படும் நுட்பங்கள் யாவை? (6) "அழிப் பிளைப் பாற்றல்" எனும் செய்யுளிற் கூறப்பெறும் ஐந் தொழில்களும் அருட்செயல்களாவதை விளக்குக. (7) இறைவன் உருவத் திருமேனி கொள்வது எதற்கு என்ப பதைச் சிவாக்கிரயோகிகள் எவ்வாறு விளக்குகிருர். (8) இறைவனுடைய போக மூர்த்தம், யோக மூர்த்தம், வேக மூர்த்தம் என்பன யாவை? அவற்றின் தொழில்கள் யாவை?

சைவப் புலவர்

16-10-'55 காலை 10-1. சைவ இலக்கியம். மொத்த மதிப் பெண் - 100. எல்லாவினுக்கட்கும் சம மதிப்பெண்.

(1) உள்வேர் போல நொடிமையினுர் திறம்கொள்வீ ரல்குலோர் கோவணம், நாவியல்சீர் நமிநந்தியடிகளுக்கு நல்குமவன், மூவார் புரங்களெரித்தவன்று மூவர்க்கருள் செய்தார், சென்றடையாத திருவுடையான் இவற்றிற்குக்

குறிப்புரை வரைக. (2) "பொன்னடி மாதவர் சேர் புறவத்தவன்" இந்த ஏகபாதத் திருவிருத்த அடிக்கு நான்கு பொருள் எழுதுக. (3) ஐந்தெழுத் தோதிச் செய்யப் பெற்றவைகளுள் சேக்கிழார் கூறும் நான்கினை விவரிக்க. (4) கண்ணப்ப நாயனுர் அன்பின் பெருக்கைச் சேக்கிழார் எவ்வாறு விளக்குகிருர்? (5) சமய குரவர்கள் திருக் கோயில் வழிபாடு செய்த முறையைப் பெரியபுராணம் எவ்வாறு விளக்குகின்றது. (6) பொறிவாயில் ஐந்தவித் தான் என்பது சிவபெருமான் தவக்கோலத்தையே குறிக் கும், சமண சமயகுரவரைக் குறிக்காது எனற்குரிய காரணங்களைத் தெளிவாக எழுதுக. (7) சிவஞான தீபத்துள் இராசயோகவியலிற் கூறப்படும் செம்பொருள்கள் யாவை? "செவியறிவுறூஉ" எனும் நூல் உபதேசிக்கும் செம் பொருள்கள் யாவை? (8) சங்கரனே சண்முகன் என்ப தற்கு ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் கூறும் காரணங்கள் எவை?

16-10-'55 மாலை 2-5. சைவசாத்திரம். மொத்த மதிப் பெண் - 100. எல்லா வினுக்கட்கும் சம மதிப்பெண்.

(1) கடவுள் ஒருவர் உண்டென்பதற்குச் சிவஞான போதமும் சிவஞானசித்தியாரும் கூறும் காரணங்களைத் தெளிவாக எழுதுக. (2) சிவஞான போத மூன்றும் சூத்திர அதிகரணங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் விரிவாக எழுதுக. (3) இறைவனுடைய தடத்த லக்கணம் சொரூபலக்கணம் என்பன யாவை? உருவம் அருவம், அருவுருவம் என்பன யாவை? (4) சிவஞானசுவாமிகள் உரையும் பாண்டிப் பெருமாள் விருத்தியும் வேறுபடும் இடங்களுள் இரண்டினை விவரிக்க. (5) இரண்டாம் சூத்திரத்து இரண்டாம் அதிகரணப் பொருளைச் சிவஞான பாடியம் எவ்வாறு விவரிக்கிறதென்பதை, மூன்று பக்கங்கட்கு மேற்படாத ஒரு கட்டுரையாக எழுதுக. (6) மாயையைப் பற்றிப் பல சமயங்கள் கூறும் வெவ்வேறு கருத்துக்களை விவரிக்க. (7) "அஞ்செழுத்தால் குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டம் சானிக்கில்" – இதற்குப் பாண்டிப் பெருமாள் விருத்தியிலுள்ள விளக்கங்கள் யாவை? (8) இறைவன் காட்டுமுபகாரமும் காணுமுபகாரமும் புரிதலைச் சிவஞானமுனிவர் எவ்வாறு விளக்குகிருர்?

சாக்கிய நாயனர்

எம். பி. தியாகராஜன் பி. ஏ.

வண்டிகள் செல்லும் பாதைகளில் ஆங்காங்கு எச்சரிக்கைப் பலகைகள் நாட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். குறுகிய பாதைகளிலோ அல்லது அபாயமான பாலங்களில் செல்லும்போதோ குறைந்த வேகத்தில் செல்லும்படி எச்சரிக்கையிட்டிருக்கும். மலைகள் பக்கம் அல்லது மலைகளிடை செல்லவேண்டிய பாதைகளில் "கற்கள் விழும்" என்ற எச்சரிக்கையைக் காணலாம். எனவே இன்றியமையாத சில ஆபத்துகளிடை ஜாக்கிரதையாக செல்லவேண்டும் என்ற எச்சரிக்கையையே அவைகள் உணர்த்துகின்றன. அதேபோல் வாழ்க்கையிலும் நமக்குப் பலவித ஆபத்துகளும் அல்லல்களும் நேரிடுவது இன்றியமையாத அனுபவங்கள். அவைகள் ஏன் இன்றியமையாதன? எல்லோருக்கும் ஒரேவித அல்லல்கள் ஏற்படுகின்றனவா? அல்லல்களை நாமே தேடிக்கொள்கின்றேமா? இல்லை. ஆண்டவன் அவரவர்களுக்கேற்ப சில அல்லல் அனுபவங்களைத் தந்து தூய்மைப்படுத்துகிறுர். அதை அவனுடைய மறக்கருணையென்று பெரியவர்கள் போற்றுகின்றனர். ஆனல் அப்படிப்பட்ட அல்லல்கள் ஏற்படும்போது நாம் ஆண்டவனின் அன்பை நினையாது அவர் நம்மைத் துன்பப்படுத்துவதாக எண்ணுகிறேம். ஆண்டவன் நம்மீது துன்பமாகிய கற்களை எறிகிறுர் என்று எண்ணுகிறேம். அல்லது ஆண்டவனே இல்லையென்ற முடிவுக்கும் வந்துவிடுகிறேம். அடியவர்களுக்கும் மற்ற மக்களுக்கும் உள்ள பாகுபாடு இங்குதான் காணக்கிடக்கிறது. அடியவர்கள் பல இடையூறுகளுக்கிடையே ஆண்டவனிடத்து அன்பைப் பெருக்க எண்ணுகிறுர்கள். "அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்" என்ற உறுதியுடன் அன்பின்வழி நிற்கின்றனர்.

அப்படிப்பட்ட அடியவர்களுலொருவராய சாக்கிய நாயனுர் புறச்சமயக் கூட்டத்துள் ஒருவராயிருந்தபோதிலும், சிவபிரானின் அருவுருவத் திருமேனியிலன்புசெலுத்த அவரை மறவாதிருக்க சிவலிங்கத்தின்மேல் தினம் ஒரு கல்லெறிந்துவிட்டு உணவு அருந்த வேண்டுமென்ற கொள்கையை மேற்கொண்டார். அவருடைய சூழ்நிலை சைவ

நெறியைக் கடைப்பிடிக்க இடம் தரவில்லையானாலும் சிவபிரான் கழலடிகளுக்குக் கற்கள்மூலம் அன்புசெலுத்துகின்ருர். சந்தனக்கட்டை கிடைக்கவில்லையென்று தன் முழங்கையை சந்தனக்கட்டையாக தேய்க்க முற்பட்ட மூர்த்தி நாயனர் வரலாறு படித்திருப்பீர்கள். இளையான் குடிமாற நாயனருக்கு வறுமைநிலை ஆண்டவனருளால் எய்தப் பெற்றும் அடியவர்களிடத்து அவர் கொண்ட அன்பின் துரிதம் குன்றியதில்லை. மற்றும் சிவபெருமான் தம்மடியவர்கள் தம்மீது கொண்டுள்ள அன்பின் காரணமாக அவர்கள் கல்லாலடித்தாலும், வில்லாலடித்தாலும், செருப்புக்காலாலுதைத்தாலும் அவற்றையெல்லாம் ஆனந்தமாக ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களுக்கு அருள்புரிகின்ருர். அடியவர்களுக்காக எவ்வித கோலத்தையும் தாங்குகின்ருர். கூலியாளாக வந்து பிரம்படி பட்டதும், சுந்தரருக்காக தூதுசென்றதும் இவை போல்வன எல்லாத் திருவிளையாடல்களும் அவனுடைய அன்பை உணர்த்தவில்லையா?

அதேபோல் நாமும் அவர் நமக்கு அன்பால் விளைவிக்கும் அனுபவங்களை இன்பமாக ஏற்று அவரிடத்து மேலும் மேலும் அன்பைப் பெருக்கவேண்டாமா? இதை உணர்த்தவே, தாம் சாக்கிய நாயனரிடம் கல்லடி படுகின்ருர். சாக்கிய நாயனர் வேளாளர் குலத்துதித்து உயிர்கள்மாட்டு அன்பு நிறைந்தவராய் "நீளாது பிறந்திறக்கும் நிலை ஒழிய" வேண்டுமென்ற வேட்கை கொண்டார். அந்த வேட்கையுடன் காஞ்சிப்பதியை அடைந்து பல சமயங்களையும் கற்ருர். சாக்கியர் சமயம் மேற்கொண்டிருந்த போதிலும் சைவ நெறியே மேலென ஆராய்ந்து தெளிந்தார். ஏனெனில் அது "செய்வினையுஞ் செய்வானும் அதன் பயனுங் கொடுப்பானும் மெய்வகையால் நான்கும் விதித்த பொருள்" என்றும் "பொருள் சிவனே" என்றும் வரையறுத்து விளக்குந் தன்மையுடையது. அப்படித் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கும் அவனருள் வேண்டுமென்ற குறிப்பு தோன்ற "அருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்" என்று சேக்கிழார் கூறுகிருர். எனவே அவ்வுருவத்தில் சிவபெருமானை வழிபடுதல் வேண்டுமென்று எண்ணினர். சிவலிங்கமாகவே இறைவன் நேடியமால் நான்முகனுங்காண காட்சி அளித்தமையின் அவ்வுருவமே அவர் மனத்தைக் கவர்ந்தது. தேடினர் ஒரு சிவலிங்கத்தை. சிவலிங்கத்தைக் கண்டதும்

எவ்வாறு அவரை வழிபடுவதென்று பதைப்பறலுற்று கண்ட ஓர் கல்லையெடுத்து எறிந்தார். அதுவும் ஆண்டவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. ஏன் ? நாயனாரின் உண்மை அன்பையும் ஆர்வத்தைக் கண்டனர். அதுபோல் நாமும் ஆண்டவனின் அன்பை உணர்தல் வேண்டும். தந்தை மகனிடத்து அன்பு கொண்டு அவனுடைய செயல்களுக்கு மகிழ்வது இயற்கை. மகன் தந்தையின் அன்பை உணர்வது சிலரிடத்தில்தான் காண முடிகிறது. தந்தை வழி நிற்றலே மகனுக்கு நன்மையை விளைவிப்பதுபோல், இறைவன் வழி நிற்றலே உயிர்களுக்கு உறுதி அளிக்கவல்லது.

அப்படி ஆர்வத்தால் நிகழ்ந்த அச்சம்பவத்தையே ஆண்டவன் அருளியதென உவந்து தினம் சிவலிங்கத்தின் மேல் கல்லெறிந்துவிட்டு உணவு அருந்துவதென ஒரு பணியை மேற்கொண்டார். மேற்கொண்டு வழுவாமல் ஒழுகிவரும் நாளில் ஒருநாள் சிவலிங்கத்தை மறந்து உணவு அருந்தச் செல்கின்றார். ஏன் மறதி ? அவன் "அருளாலே நிகழ்ந்ததென" சேக்கிழார் குறிப்பிடுகிறார்கள். நாயனார் சைவநெறி மேலெனத் தெளிந்ததும் "ஈசர் அருள்கூட நேர்ந்த தெனவும், கல்லாலெறிய நேர்ந்ததும் "அவர் அருளே" என்றும் "அங்கொருநாள் அருளாலே அயர்ந் துண்ணப் புகுகின்றார்" என்றும் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவதை நன்கு கவனிக்கவேண்டும். "அவன் அருளாலேதான் அவன் தாள் வணங்கவேண்டு மென்பது இதன் மூலம் விளங்குவதோடு எதுவும் அவன் செயலென்பதையும் காட்டுகிறது. அப்படிக் காணவேண்டு மென்பதே பெரியவர் களின் பிரார்த்தனையுமாகும். "அவனோடு அவளது......" என்று திருப்போரூர் சந்நிதிமுறையில் சிதம்பர சுவாமிகள் பிரார்த்திப்பதை நாம் மனனம் செய்தல்நல்லது.

எனவே அப்படி அவனருள் உண்டாக்கிய மறதியின் விளைவு என்ன பேற்றை நாயனாருக்கு விளைவித்தது ? "எங்கள் பிரான்தனை எறியாதயர்ந்தேன் யான்" என எழுந்து ஓடோடியும் சிவலிங்கத்தைத் தேடி ஓடினார். சென்றவர் சிவபிரானின் உருவத்திருமேனியை வெள்விடை மேல் நீள் விசும்பில் அவர் துணைவியோடும் கண்டனர். கண்டு கரம் குவித்திறைஞ்சி அவரடிகளில் விழுந்து வணங்க சிவபெருமான் அவருக்கு அருள் நோக்களித்தருளி சிவலோகத்தில் பழஅடிமைப் பாங்கருளி எழுந்தருளினார்.

நாலாயிரப்பிரபந்த விசாரம்

பாம்பன் ஸ்ரீமத் : குமரகுருதாச சுவாமிகள்

(மலர்–28 ; இதழ்–10 ; 352–ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

யம்ச்சதுர்முகாகாரம்சதுர்வக்த்ரம்" "ப்ருதிவிஜயமாப்நுயாத்" என வருதலிற் பிரமாவை யுபாஸித்துப் பிருதிவியை ஜயித்தலும் "ஸ்மரந்நாராயணம்தேவம்" "ததோஜலாத்பயம்நாஸ்தி" என வருதலின் நாராயணரை யுபாஸித்து அப்புவை ஜயித்தலும், "த்ர்யக்ஷந்துவரதம்ருத்ரம்" "வஹ்நிநாஸௌநதஹ்யதே" என வருதலின் உருத்திரரை யுபாஸித்து அக்கினியை ஜயித்தலும், "தாரயேத்தத்ரஸர்வஜ்ஞமீச்வரம்" "வாயுவத் வ்யோமகோபவேத், மரணம்நதுவாயோஸ்து" என வருதலின் மஹேசுவரரை யுபாசித்து வாயுவை ஜயித்தலும், "ஆகாசேவாயுமாரோப்யஹகாரோபரிசங்கரம் | பிந்துரூபம்மஹாதேவம்வ்யோமாகாரம்ஸதாசிவம்|" "ஸர்வகாரணகாரணம்" "யத்ரகுத்ரஸ்திதோவாபிஸுகமத்யந்தமச்நுதே|" என வருதலிற் சதாசிவமூர்த்தியை யுபாஸித்து ஆகாயத்தில் ஒரு கேடுமின்றி யுய்தலும் கேட்கப்படுதல் காண்க. இக்கிரமத்தையே, அந்த யஜுர்வேத யோகசிகோபநிஷத்து முதலத்தியாயத்தில் "அர்த்தசந்த்ராக்ருதிஜலம்விஷ்ணுஸ்தஸ்யாதிதேவதா| த்ரிகோணமண்டலம்வஹ்நீருத்ரஸ்தஸ்யாதிதேவதா| வாயோர்பிம்பந்துஷட்கோணமீச்வரோஸ்யாதிதேவதா| ஆகாசமண்டலம்வ்ருத்தம்தேவதாஸ்யஸதாசிவ:|" என வருவதுங் காட்டும். இவ் விவரம் தரிசநோபநிஷத்து அ-வது காண்டத்திலுமுண்டு. பிருதிவியாதி ஐம்பூதத்திற்குமுரிய ஐந்து மூர்த்திகளுஞ் சிருஷ்டிதிதி ஸம்ஹார திரோபாவாநுக்கிரக மெனும் ஐந்தொழிலாற்றுந ரென்பதை மேற்படி வேதத்துப் பஞ்சப்பிரமோபநிஷத்து "பஞ்சக்ருத்யநியம்தாரம்" என்று பிரஸ்தாபித்து நன்கு விளக்கும். இவ்வைந்து தொழிலும் பரமசிவத்திற்கே யுரியன வென்பதைச் சாமவேத ஜாபால்யுநிஷத்து "ஸர்வஜ்ஞா: பஞ்சக்ருத்யஸம்பந்நஸ்ஸர்வேச்வர ஈச: பசுபதி:|" எனும் வாக்கியங்களாலுணர்த்தும். சிலர், பஞ்சமூர்த்தி யென்பதும் பஞ்ச கிருத்திய மென்பதும் ஆகம பரிபாஷை யென்றும், வேதத்தில் மூன்று மூர்த்தியும் மூன்று

தொழிலுமே சொல்லப்பட்டன வென்றும் புலம்புப. அச் செய்தி வேத முணரா விழலரேயொப்பபத்தக்கது. காட்டிய பிரமாணங்களாற் சிவாகமம் வேதமய மென்றும். தேகாதாரங்களிற் குய்யத்திற் பிரமனும், நாபியில் விஷ்ணும், இதயத்தில் உருத்திரனும், கண்டத்தின் மகேசுரனும், நெற்றியிற் சதாசிவனு முளரென்று சிவயோகசித்தரெல்லாங்கூறுதலின் அவர் மார்க்கமும் வேதமயமாம். இவ்வித பிரமாணங்களாற் குணருத்திரருக்குந் தாழ்ந்தவரா யிருக்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தியை வைணவர் மதாபிமானத்தா லேற்றபடி யுயர்த்தப் பார்ப்பது எத்துணையும் அடாத செய்கையாம்.

ஈண்டு, யமுனைத் துறைவர் செய்த தோத்திரத்தில் "யாவன் புண்டரீக நயனன், யாவன் புருடோத்தமன்" என்றெழுந்த செய்யுளை யுரை செய்த வேங்கடநாதர், யஜுர் வேதத்தில் உச-மந்திரங்கொண்ட புருஷசூக்தத்தை நாராயணபரமாக அருத்தஞ் செய்தனரே அதனுலது நாராயணபரத்துவங் காட்டாதோ வென்னின், விளக்குதும். அந்தச் சூக்தத்தில் "உதாம்ருதத்வஸ்யேசாந:|" என்றதிலுள்ள ஈசாந: என்பது பஞ்ச ருத்ரோபநிஷத்துக்களி லொன்றுன அதர்வசிரசில் "தமீசாநம் புருஷம்" எனும் புருஷ சப்தத்தோடு சேர்ந்து வருதலானும், ஈசாநப் பெயர் நாராயணர்க்கின்மையானும் புருஷ சப்தம் "தத்புருஷாய" என்றெழுஞ் சிவ்காயத்திரியி லிருத்தல் போல விஷ்ணு காயத்திரியி லில்லாமையானும், அந்தச் சூக்தத்தில் *"ஸஹஸ்ரசீர்ஷாபுருஷ:| ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரபாத்" என்றுள்ள பதங்களே மேலைப் பஞ்சருத்ரங்களி லொன்றுன சுவேதாசுவதரத்தின் ௩-ம் அத்தியாயத்திற் சிவபரமாக வருதலானும், அது "அநந்தரூபம் சிவம்" எனும் மேலை யுபநிஷத்துக்களி லொன்றுன கைவல்யோபநிஷத் வாக்கியார்த்தத்தி லடங்குகின்றமையானும், 'ஸஹஸ்ராக்ஷ:' என்பது சிவகாயத்திரி வாக்கியங்களோடு சேர்ந்துவருதலைப் "புருஷஸ்ய வித்மஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ய

---

*ஆயிரஞ் சிரசன், ஆயிரங் கண்ணன், ஆயிரம் பாதன், வீரபத்திரர் முதலிய சிவமூர்த்திகளைத்தரு பரமனெனலாம்.

மஹாதேவஸ்ய தீமஹி। தந்நோருத்ர: ப்ரசோதயாத்।" என்று தைத்திரீயாருணசாகை நாராயணம் காட்டுகின்றமையானும், அந்த சூக்தத்தில் "ஆதித்யவர்ணம்" என்றது சிவ மேனிக்கன்றி நாரயணமேனிக் கமையாமையானும், அந்தச் சூக்தத்தில் "நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே।" என்றபடி மேலைய கைவல்யோபநிஷத்திலும் "நாந்ய: பந்தாவிமுக்தயே" எனவெழுந்த (சிவஞானமன்றி) மோக்ஷமெய்த வழி வேறில்லையே யெனும் பொருளை விளக்குகின்றமையானும், அந்தச் சூக்தத்தில் நாராயண நாமமேதும் படிக்கப் படாமையானும், புருஷோத்தமனெனும் நாராயண நாமம் புருஷனென்பதற்கு வேறாதலானும், அந்தச் சூக்தத்தில் "ஹரீ" என்பது ஹ்ரீயெனும் மந்திர முக்கியப் பொருளான சிவசக்தியென்றும் 'லக்ஷ்மீ' என்பது மஹேச்வரியென்றும் பொருளாதலானும், இப்பொருள் - பிரமவிஷ்ணுக்கள் செய்த சிவஸ்தோத்திரத்திலே, "இலக்ஷ்மிபதிநின்னை வணங்குவோம் ஹ்ரீபதிநின்னை வணங்குவோம" என்றுவழுத்தினமை கூறும் வாமன புராண வசனங்களா லுறுதிப் படுதலானும், சுருதியாதி பிரமாணங்கள் நாராயணரைப் பசுவெனத் தீர்மானிக்கின்றமையானும் முத்திநெறி மொழியும் அந்தப் புருஷ சூக்தஞ் சிவபரமாமே யல்லால் நாராயணபரமாகா தென்பது தேற்றம். இச் சூக்தப் பொருள் பிரம விஷ்ணு ருத்திரரெனும் மூவருமாகார்: நான்காவது தெய்வமான சிவனொருவனே யாவன்: புருஷனென்பது பூரணனெனும் பொருளைத் தரூஉமென்று ஸ்ரீ அப்பையதீக்ஷிதருஞ் சிவதத்துவ விவேகத்திற் கூறியுள்ளார். ஸ்ரீநிவாச தீக்ஷிதீய மெனும் புருட சூக்த பாஷியத்தில் அந்தச் சூக்த மந்திர மனைத்துஞ் சிவபரமாகவே யர்த்தஞ் செய்யப்பட்டன. அங்ஙனமே வேங்கடநாத ருரையும் மறுக்கப்பட்டது. அந்தச் சூக்தத்திற்கு இருடி நாராயணரும், தேவதை புருடனுகிய சிவனுருமென்பது மூதறிஞர் தீர்வை.

அந்தச் சிவபெருமானுர் தமது இடப்பாகத்தினின்றும் இரக்ஷகத்தின் பொருட்டு இந்த விஷ்ணுமூர்த்தியையும், வலப்பாகத்தினின்றும் சிருஷ்டியின் பொருட்டு பிரமதேவரையும்,

இதயத்தினின்றும் சங்காரத்தின்பொருட்டு உருத்திரமூர்த்தியையுமுண்டாக்கினரென்று பாரதம்அநுசாஸநீகத்தில் "ஸோஸ்ருஜத்தக்ஷிணாதங்காத் - ப்ரம்ஹாணம்லோகஸம்பவம், வாமபார்ச்வாத்ததா விஷ்ணும் - லோகரக்ஷார்த்தமீச்வர:, யுகாந்தேசைவஸம்ப்ராப்தே-ருத்ரம்ப்ரபுராதாஸ்ருஜத்" என வருதலும், சைவபுராணம்வாயுசங்கிதை உஎ-வது அத்தியாயத்தில் (பிரம விஷ்ணுருத்திரரெனும்) "இம்மூவரும் முறையே சிவபெருமானது வலம் இடம் இதயமென்னு மிடங்களி லுதித்தனர் என வருதலும், இலிங்க புராணம் பூர்வ காண்டம் ௩-ம் அத்தியாயத்தில் "வீவலதாகி யெங்கும் விளங்கிய விலிங்கந்தன்னின் - மூவர் வந்துதிப்பர் மற்ற மூவரிலொருவன்றனே - தாவில் சீருலக மெல்லாந் தந்திடு மொருவன் காக்கு - மோவற வவற்றையெல்லா மொருவனின் றழிக்குமன்றே" எனவருதலும் வேத சம்மதமாகி நான்காவது தெய்வம் சிவபெருமானெனத் தாபிக்கின்றன. ஸ்காந்தம் உபதேச காண்டம் எச-ம் அத்தியாயம் சஎ - சஅ-ம் சுலோகங்களில் "சக்தி! உன்னாற் படைக்கப்பட்ட மூவுலகிலும் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களையும் சரஸ்வதி இலச்குமி அம்பிகை யென்பார்களையுமுண்டாக்குபு முறைப்படி தலைவன் தலைவியாகச் சேர்த்துச் சிருஷ்டியாதி முத்தொழிலுஞ் செய்வாயாக" என்று பரமசிவன் திரிபுரைக்குக் கட்டளையிட்டதாக வருதலும், சிவரகசியம் ௩-ம் அமிசம் உருத்திராத்தியாய வியாக்கியானச் சருக்கம் உ௬ - உஎ-ம் கவிகளில் "இயல்சேரிறைவனுடனுமையாள் * * * * நாரியொடு நாராயணனே நாவின் மகளோடய னிந்த்ரன் - பாரியாகுஞ் சசியோடுஞ் சுவாகையுடனே படர்ச்சடையோன்" என்றெழு மொழிகளில் நாராயணர் பிரமர் இந்திரர் சடையோனெனு முருத்திர ரென்பார்க்கு வேருக உமைநாயக னிறைவனென வருதலும் அவ்வாறே தாபிக்கின்றன. இப்படியே சிவபுராணமெல்லாம் பிரம விஷ்ணு ருத்திரரெனும் மூவரையும் விளக்கி யவரைத் தமதாணை வழி நடாத்தும் பரமசிவனையும் விளக்குதலின் அந்தப் புராண சரிதைகட்குரிய மூர்த்தி நால்வரென்பது வெளிப்படை. இம் முடிபுக்கே "ஒருருவாயினை * * * *

படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திகளாயினை" என வரு ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரமும், "தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன் செழும் பொழில்கள் பயந்து காத் தழிக்கு மற்றை - மூவர்கோனுய் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி" எனவும், "மூவரு முப்பத்துமூவரு மற்ருெழிந்த - தேவருங் காணுச் சிவபெருமான்" எனவும் வரு திருவாசகமுஞ் சம் மதிக்கின்றன. இதனுல் தேவார திருவாசகங்கள் முடிவான தமிழ் வேதமாம். மேலைய தேவாரம் திருவெற்றியூர்த் திருப் பதிகத்தில் "ஆகம செல்வனுரையலர் தூற்றுதல்" எனவும், திருவாசகத்தில் "ஆகமமாகிநின் றண்ணிப்பான் ருள் வாழ்க" எனவுஞ் சிவாகமம் விதந்து கூறப்படுதலின் அவ் வாகமத்தில் வேதமொத்து விளக்கப்பட்ட பிரமாதி பஞ்ச கர்த்தாக்தளையும் அந்தத் தேவார திருவாசகங்களொப்பி யுள்ளனவெனற்கு ஐயமில்லை. மூவருள்ளுஞ் சிவபெருமா னுர் தமது சிருஷ்டி காரியாதி சக்திகளைப் பதியவைத்து அந் தரியாமியா யிருத்தல்பற்றி அவரை "மும்மூர்த்திகளாயினை" என்று விதந்த தென்க. அவர் மூவர் குணதோஷங்களை யடையார்: உப்பு நீரில் உப்பில்லா மீன்போலிருப்பரென்க. இங்ஙனம் விஷ்ணு புராணங்களுட் சில பிரம ருத்திரர்களை விளக்கி விஷ்ணு மூர்த்தியையும் விளக்குதலின் அந்தப் புராண சரிதைகட்குரிய மூர்த்தி மூவரென்பது வெளிப் படை. இம்முடிபுக்கே ஆழ்வாருஞ் சம்மதித்துள்ளார். இதனுல், ஆழ்வார் பாடல் விஷ்ணு புராண வெளிப்படை முடிபெனலும், சதுர்த்தவாச்சியமூர்த்தம் அவ் விஷ்ணு புரா ணங்களில் வெளிப்படையாயில்லை யெனலும், விஷ்ணு மூர்த்தி அந்த மூர்த்த முடையாரல்லரெனலும் அமை வுடைமையாம். மேலே காட்டப்பட்ட பாரதம் நான்கு மூர்த்திகளையும் விளக்கிச் சிவபரத்துவங் கூறுதலின் அதுவுஞ் சிவபரமான இதிகாசமாம். இதிற்ருனே ஸ்ரீ கண்ணன் சரிதையும் பகவத் கீதையு மிருத்தலால் இதனைச் சிலர், சைவம் வைணவ மிரண்டற்கும் பொதுவென நினைப்பது பொருந்தாது. அக்கண்ணன் சிவதீக்ஷை பெற்றுச் சிவோ பாஸனை செய்ததை அப் பாரதமே கூறுமென கூ-வது அதி

காரத்தில் விளக்கினோம். இப்படிப் புராணேதிகாசங்களி னுண்மை யுணராதார் சிவபுராணத்திற் சிவனுக்கும் விஷ்ணு புராணத்தில் விஷ்ணுவுக்கும் வியாசர் பரத்துவங் கூறிக் குழப்பிவைத்தா ரென்று கூறுப. அந்த வியாச பகவான் அந்தந்த மூர்த்தியை வழிபடுவார் திருப்திகாரணமாக வேத மெப்படிக் கூறுமோ அப்படியே அவரவர்க்குக் கீழ்ப்பட் டாரை நோக்கி மேற்பட்டார்க்குப் பரத்துவங் கூறுவாராயி னரென்பது பின்வரு நியாயங்களானு மினிது விளங்கும். அதனால், வியாச முனிவர்பாற் குற்றமேற்றுதல் விசார ணைக் குறைவேயாம். திருவருள் பெற்ற பின்பு அம் முனிவ ரர், "ச்ருதயச்சபுராணநி – பாரதாதீநிஸத்தம் - சிவமேவஸ தாஸாம்பம் - ஹ்ருதிக்ருத்வாப்ருவந்திஹி" - எனுஞ் சூதசங் கிதை வசனத்தில் "வேதம் புராணம் பாரதாதி இதிகாச மெல்லாஞ் சிவபரத்துவ போதகமே செய்கின்றன" எனும் பொருள் பெறப்படுமாறு கஅ-புராணங்களிலும் இதிகாசங் களிலு முடிவான சிவ பரத்துவமே ஸ்தாபித்தாரென்பது தேற்றம். விவரம்:–மேலே காட்டியவாறு சிவபுராணங்களும் பாரதாதி இதிகாசங்களுஞ் சிவபரமேயாயின: விண்டுபுராண நான்கனுள் பாகவதமெனுந் தேவிபாகவதம் நாராயணி பர மாய்ச் சிவபரத்துவங் காட்டும். நாரதீயத்திற் சிவ பரத்துவ போதகமுண்டு: மற்றைக்காருடம் வைணவமெனு மிரண் டும் மும்மூர்த்தி பிரஸ்தாபமே கூறும்வழி வேத முடிவி லுள்ள, ச-வ்து மூர்த்தியான பரமசிவனை யுள்ளடக்கிக் கிடப்பவையாயின: பிறவும் அன்ன. வைணவர் அந் நான் கோடு பாத்மம் வராகமெனு மிரண்டையுங் கூட்டுபு விஷ்ணு புராணம் ஆறென்ப. பாத்மம் சிவபரத்துவம் பகர்தலானும், வராகம் சிவபுராணம் பத்திலொன்றுதலானும் அவ்வாறு கூறல் பொருந்தாது. அவற்றி னுத்தர பாகம் பொருந்து மெனின் மாறுகோளாகு மென்று சு-வது அதிகாரத்தி லேயே விளக்கினேம். பிர்ம புராணம், அக்கினி புராணம், சூரிய புராணம் எற்பட்டாங்கு விஷ்ணு புராணமும் எற் பட்டது. அந்தப் புராணப் பெயர் கொண்டே விஷ்ணு மூர்த்திக்கு முடிவான பரத்துவம் அவை கூறுமெனலுங்

கூடாது. இத்திற நியாயங்களாற் பண்டை வைதிக நூலெதுவும் விஷ்ணு பரத்துவத்திற் கில்லை யென்பதே யேற்படுகின்றது. பாஞ்சராத்திர தந்திரமோ வெனின், அது வேத வுடம்பாடல்லாதது. இச் செய்தி மேலே பல்லிடத்தும் பகர்ந்தாம்.

விளக்கிய வியாச ப்ரோக்தங்களிற் சிவ புராணங்களை வியாசமுனிவர் தாமத குணத்தோடிருந்து சொற்ற தாமதங்களென்றும், அவை சாத்துவிகமான விஷ்ணு புராணங்கள் போல மெய் சொல்லாமற் பொய் சொல்லுமென்றுஞ் சில வைணவர் சொல்லித் திரிவதற்கேற்பக் கூரேச விஜயத்துத் தக்கன் வேள்வி யழித்த கஷியிலும் "நேயமொடுதமோ குணத்திற் புகல் காந்தத்து" எனவும் "தமோ வேளையிற் சொல்கின்ற மந்த புராணங்கள்" எனவும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இச்செய்கையானது—அவர்களாற் சிவபுராணமென் றொப்புக்கொள்ளப்படுகிற ஸ்காந்தம், ஆக்கிநேயம், சைவம், கூர்மம், மச்சம், இலிங்கமெனும் புராணங்களானே விஷ்ணு மூர்த்திக்குப் பலநூறு பரிபவ வரலாறுஞ் சிவபரத்துவமுஞ் சித்திக்கின்றன வென்பதை மறுக்கும் வழி காணுமையாலேயே இப்படிச் சொல்லித் தொலைத்தா ரென்பதையே நிலைபெறுத்தும். இதுவேயு மன்றி; "முக்குணவயத்தான் முறை பிறழ்ந்தறைவரே" எனும் விதிப்படி அம்முனிவரை அவிவேகியாக்கி அவர் வசன மனைத்தையும் பொய்ப்படுத்தி அவர் மூலமூர்த்தியாய நாராயணர்க்கும் அக்குணபவநுங்களுண்டெனத்தாபிப்பதுமாயிற்று. சொற்றவாறு அம்முனிவ ருற்பத்தி, மேற்படி கஷி கூ-ம் கவியில் "மாயன் வண்கலையெனும் வியாதன்" என ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது மாயிற்று. அக்கஷி ரு-ம் கவியில் "அவன் கலையெனவே சொல்லும் வியாதன்" என்றதற்கு "அந்தச் சிவனது அமிசமென்றே சொல்லப்படுகிற வேதவ்யாஸ பகவான்" என வுரை பண்ணப்பட்டது மேற்காட்டிய தற்கு மாறுகோளாம். இதற்குப் பிரமாணங் கண்டதில்லை. இப்படி யாற்றுவோர் சிவபரத்துவஞ் செப்பும் பாரதத்திற் கென்சொல்வாரோ? சுருதிகட் கென்சொல்வாரோ? சாங்

நோக்கியச் சுருதியிற் புராணமும் இதிகாசமும் ரு-வது வேதமெனும்படி "இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்" என வருதற் கென் சொல்வாரோ? மஹேதிகாசமாகிய சிவ ரகசியத்திற் கென்சொல்வாரோ? சிவ புராணம் பத்தி லொன்ருன அல்லது வைணவர் சம்மதப்படி இராஜத புரா ணம் ஆறிலொன்ருன பிரமாண்ட புராணத்தில் "சித்திர கூட மான்மியம்" சொல்லப்பட்டதாகவும், அது காந்த வுத் தரத்திலுள்ளதாகவு முரைத்து அது நன்றென்று அத்தல புராண மேற்படுத்தி அதை வைணவர் படித்து வருவதற் கென்சொல்வாரோ? சுருதி கூறும் வழியே கூறும் உபப் பிரஹ்மண புராணங்கள் பொய்யாதல் யாங்ஙனம்? என்பன வும் மத்தியஸ்தரான விவேகிகளே யூகிக்கவுள்ளன. இங் ஙனம் அவ் வைணவர், காணங்கண்டால் வாயைத் திறக்க வுங் கடிவாளங் கண்டால் வாயை மூடவுமான குதிரையை யொப்பார் போலும். ஐயோ பேதமையே! "செய்வன திருந்தச் செய்" என்றபடி அச் சித்திரகூட மான்மியத்தை விஷ்ணு புராணங்களி லொன்றி லுளதென்று எற்படுத்தி விடலாகாதா? அந்த இராஜ தமுமிழிவுடைத் தென்பதை "விலகா விராஜதத்தான் மிகுகாமமொடு துக்கம்" எனுஞ் சூதசங்கிதை வேதார்த்த அத்தியாயக் கூற்ருனு மறிய லாமே.

இனி, அந்த விஷ்ணு புராணங்களில் நாராயணபரத்துவ மில்லையாயினும் மஹோபநிஷத்தில் "ஏகோஹைவநாராயண ஆஸீந்நப்ரஹ்மாநேசாந:" என்ற வசனம் அந்தப் பரத்து வத்தை விளக்காதோ வென்னின், விளக்காது. என்னை? பிரமதேவர் (குணருத்திரராகிய) ஈசானரெனு மிருவர்க்கும் விஷ்ணு மேலானவராகத் துதிக்கப்பட்டிருத்தலையே அவ் வசனம் விளக்குதலும், அவர் மூவர்க்கு மேலானவரென் றற்கு "நவிஷ்ணு" என்பது அதிலில்லா தொழிதலுங் காண் டலின், அன்றியும், அவ்வுபநிஷத்திற்ருனே மூவருந்துரீய சிவனுலுண்டாக்கப்பட் டழிகின்றவரென்பது "ப்ரஹமா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச" என்றெழு வசனத்தாலறியப்படுதல் மேலே விளக்கினேம். மூவருஞ் சிவவிபூதிகளாவா ரென்

பதை விளக்குகின்ற “ ஸசிவஸ்ஸஹரிர்விதி :” எனும் அவ்வுபநிஷத்து வசனமும் அதனை நிலைபெறுத்தும். தசோபநிஷத்திற்கு வேருன இம் மஹோபநிஷத்து முதலிய சில வுபநிஷத்துக்கள் வைணவத்திற் கநுகூலமெனக் கூரேச விஜயத்திலு முதகரிக்கப்பட்டன. அதனல் தசோபநிஷத்தையே விரும்புகின்ற வைணவர் அவ்விஜய விரோதிகளாவது மன்றி வைணவ பஞ்சதபநோபநிடதப் பகைஞரும் வேதத்தைப் பழுதுகூறு பாவிகளுமாவர். வடமொழி வல்லுநராய வித்யாரண்யராற் பாஷியஞ் செய்யப்பட்டுள்ள க0அ-உபநிஷத்தும் பிரமாணமாகு விவரம் எமது வேதவியாசத்தி னறிக. பெரும் பிரளய காலத்தில் ச-வது மூர்த்தியிணிடம் அடங்கியிருந்த மூவரும் மேலே விளக்கியவாறு தோன்றிய பின்பு உருத்திரர் மற்றிருவரையும், பிரமதேவர் மற்றிருவரையும் அந் நான்காவது மூர்த்தியருளாற் படைத்தபடியே, விஷ்ணு மூர்த்தியும் மற்றிருவரையும் படைத்திட்ட வுயர்வை அம்மஹோபநிஷத்து விளக்கிற்று. இவ்விடயத்தை யடியில்வரு சைவ புராணத்து வாயு சங்கிதைச் செய்யுள்கள் விளக்குவனவாயின.

“மறைநான் முகத்தோனெடு யாமுன் கேட்டேங்கேட்கவகுத்தபடி
யறைவா மழியாமகேச் சுரன் றனிடத்திலமரு மூவர்களு
முறையா யுதித்தாராங்கவர் கண்முன்னி யொருவர்தமை யொருவர்
நெறியாற் படைக்கவேண்டு மென்றேநிகழ்த்தற்கரியதவம்புரிந்தார்

புரியாவந்த மகேச்சுரன் றன்னருளாங் கடைந்து புகன்றவரு
ளெரிநேர்மேனி யுருத்திரனங்கிருவர் தமையும் படைத்தனனல்
மருவார்மலரோனிருவரையும்படைத்தானெருகான்மாயவனும் [ல்”
பரிவாலரனைநான் முகத்தோன் றன்னேடொருகாற்படைத்தனனு

இப்படி யொரு காலத்தில் விஷ்ணு செய்த தவத்தைப் பூர்த்தி செய்வான் பரமேசுர ஆணை கடைப்பிடித்து அவருடைய சிருஷ்டியில் வெளிப்பட்ட குணருத்திரரும் பிரமதேவரும் அவ்விஷ்ணுவை அக்காலம் மெச்சல் கூடுமன்றே. அம்மெச்சலும் விஷ்ணு மூர்த்தியி னுயர்வு மெக்காலு முண்

டெனல் கூடாது. இத் தீர்வையைப் "பரத்துக்குப் பரமாவார் பிரமா, அவருக்கு மேலாவார் ஹரி, அவருக்கு மேலாவார் ஈசனெனு முருத்திரர்" என்று பொருள்படு "பராத்பரதரம்ப்ரஹ்மதத்பராத்பரதோஹரி: தத்பராத்பரதோஹீச:" எனுஞ் சரபோபநிஷத்வசனமும், மேலையயோக தத்துவ யோகசிகை முதலிய வுபநிஷத் வசனங்களு முறுதிப்படுத்தும். இந்த உருத்திர மூர்த்தியையே காலருத்திரர், பிரளயகாலாக்கினி ருத்திரர், ஸ்ரீகண்ட ருத்திரரென்று நூல்கணுவலும். இவருடைய தேவியார், உருத்திரி உருத்ராணி சுவாகை முதலிய பெயர்கள் பெற்றுள்ளார். இவரிருக்கை சப்த பாதளமுங் கடந்த அண்டகடாக வெளியிலுள்ள காலாக்கினி ருத்திரபுவனமாம். இவ்வுண்மையையும், திருவருணைக் கலம்பகத்தில் "ஓசருணை வித்தகரை மூவரிலொருத்தரென வோதியிடு மற்பமதியீர்" என்றதையு முணரமாட்டாதார் இவர் சம்பந்தமாய் வருசெய்திகளைத் துரீய மூர்த்தியான சிவனுருடையவாக வெண்ணி இயைபுகாணாது மயங்குப. அங்ஙனம் திக்குப்பாலகரி லொருவரான ஈசானமூர்த்தி விஷயத்தும் ஏகாதசருத்திரர் விஷயத்தும் அவ்வாறெண்ணி மயங்குப. அம்மயக்கங்களை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசத்தி லொழித்தோம். ஈண்டுங் குயிற்றினல் "பிட்டபேடணநியாயம்" ஆகுமன்றே.

இங்ஙனம், பரமசிவனுரைப் பிரமனுடைய புத்திரரெனற்கு விஷ்ணு புராணம் முதலமிசத்து அ-வது அத்தியாயம் ஆதாரமெனின், உரைப்பம். அதனில் பிரமதேவன் நீலலோகிதனுன உருத்திரனைப் பெற்று அவனுக்கு உருத்திரனெனும் பெயரிட்ட பின்பு பவன், சர்வன், ஈசானன், பசுபதி, பீமன், உக்கிரன், மகாதேவனெனும் பெயர்களைக் கொடுத்தானென்று வருஞ் செய்தியோடு "இந்த நாமங்களையுடைய அந்த ருத்திர மூர்த்திகளுக்கு வேறு வேறு ஸ்தானங்களையும் பத்தினிகளையும் புத்திரர்களையும் கொடுத்தான்" என்பதும் வருதலால், அந்த எழு நாமங்களையும் பெற்ற நீலலோகிதனுன ஒருவனுளனென்பதும், அவனுக்கு வேருன அப்பெயர்கட்குரிய எழு உருத்திருளரென்பதும்

ஏற்படுகின்றன. பெயர்த்தும் அதனில், "இந்தப்படி அஷ்ட மூர்த்தியாகிய ருத்திரன் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் புத்திரியான சதீதேவியைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணினான்" என வருதல் அந்த எண்மர்க்குங் காரணனாய்ப் பிரமனுருருவிற்றோன்றுத ஒருவனுளன் அவன் பரமருத்திரனென்று "ஸ்தூலாருந்ததிநியாய"மாகக் காட்டுகின்றது. அந்த எண்மருக்குஞ் சுவர்ச்சலையாதி எட்டுப் பத்தினிகள் கூறி அப்பத்தினிகட்கு வேறாய் (ஒன்பதாவதான) சதீதேவியையும் அவ்வத்தியாயங் கூறுதலால் அந்தத் தேவியின் நாயகன் பரமருத்திரனென்பதேற்பட்டு எமது சித்தாந்த முறுதிப்படுவதாயிற்று. சுவர்ச்சலை யென்பாரே நீலலோகித ருத்திர பத்தினி யாவார், இவ்வாறு கொள்ளோம், எண்மரு மொருவரே யவரன்றி வேறு பரமருத்திர ரில்லையெனக் கோடுமெனின், அவ்வத்தியாயக் கூற்றுக்கள் குழறுபாடாதலோடு சுருதிகட்கும் ஏனைய புராணேதிகாசங்கட்கும் விரோதமுமாகும். இவ்விஷ்ணு புராணம் 'விஷ்ணுசித்தீயம்' எனும் வியாக்கியான தாற்பரியங்களையுஞ் சேர்த்துத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகவு மிருக்கின்றது. மேன்மிழற்றிய ஸ்ரீ கண்ட ருத்தரரல்லாத ஸ்ரீகண்ட பரமசிவனாரெனும் சுவது மூர்த்தி இந்தப் பரம ருத்திரராகலின் இவர், 'ருத்திரர்' எனவுஞ் சுருதியிற படிக்கப்படுவோராவர். அதனை, 'அந்த உருத்திரனுக்கு மேலான பதியுமில்லை, இரக்ஷகனுமில்லை, உற்பத்தித்தானமுமில்லை, அவனே காரணன், அவனே காரணாதிபதிகட்கு மதிபன், அவனைப் பிறப்பிக்கின்றவனும் அவனுக்கதிபனுமில்லை' என்று பொருள்படு "நதஸ்யகச்சித்பதிரஸ்திலோகே நசேசிதாநைவசதஸ்யலிங்கம்| ஸகாரணம்கரணாதிபாதிபோ நசாஸ்யகச்சிஜ்ஜநிதாநசாதிப:||" எனும் (பஞ்சருத்திரோபநிஷத்திலொன்றான) சுவேதாசுவதரத்தானும் பிறவற்றானு மறிக. இவ்வித பிரமாணங்களானே பரமசிவனார் பிரமாவினாலுண்டாக்கப் படுவோரெனுங் கூற்று நெருப்பில் நீர்த்துளி போலாகுமென்க. 'ருத்ரன்' என்பது சமுசாரத் துன்பமெனுஞ் சாகரத்திற் கிடந்துழிதரு முயிர்களைத் திருவருளெனுந் தெப்பத்தினாலெடுத்து முத்திக்கரை சேர்ப்பவனென்று

பொருளாதலே "இன்னலங் கடலுட் பட்டோர் யாரையு மெடுக்குமாற்ற - லுன்னரும் பரமமூர்த்தி யுருத்திரனெனும் பேர்பெற்றான்" என்று கந்தபுராணங் கழறுதல் கொண்டறிக. இனி, விஷ்ணுமூர்த்தியை வேதம் அந்தரியாமி யென்று கூறுதோ? அவ்வாற்றானவர்க்குப் பரத்துவஞ் சித்தியாதோவெனின், அவ்வாறு கூறினும் அது சித்தியாது. என்னை? ஆன்ம வுடம்பினுள் பிரம ருத்திரரும் பல தேவமூர்த்திகளு முள்ளமைபோல அவ்விஷ்ணு மூர்த்தியும் ஆன்ம வுடம்பிற்குள்ளே ஆன்மாவிற்கு வெளியே யுண்மையின் சருவாந்தரியாமித்துவம் சிவனார்க்கே யுண்மையாகும். இதனை அங்குஷ்டமாத்திரமாய் இருதய கமலத்தில் வசிக்கும் பரவஸ்துவினுடைய அடையாளங்கள் சிவபரமாக, "புத்திகுஹாயாம்ஸர்வாங்க ஸுந்தரம்புருஷரூபமந்தர்லக்ஷ்யமித்யபரே| ஸீர்ஷாந்தர்க்கதமண்டலமத்யகம்பஞ்சவக்த்ரமுமாஸஹாயம்நீலகண்டம்ப்ரசாந்தமந்தர்லக்ஷ்யமிதிகேசித்| அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோந்தர்லக்ஷ்யமித்யேகே|" என்று விளக்குகின்ற மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்வசனங்களா லறிக. "ஈசாநம்பரமம்வித்யாத்ப்ரேரகம்புத்திஸாக்ஷிணம்|" எனும் பஞ்ச ப்ரஹ்மோபநிஷத்தானும் பிறவற்றானு முணர்க. அன்றியும் பரமசிவனாது திருநாமமான "பசுபதி" என்பதே அவரைச் சர்வாந்தரியாமி யெனக் காட்டும். என்னை? ஆன்மாக்களாகிய பசுக்கட் கெல்லாம் அவர் பரமாத்மா வெனும் பதியாகி அவற்றின் உள்ளக் குகைதோறு மிருந்து நடாத்துதலின். அற்றாகலினன்றே அந்தக் குஹையிலிருக்குங் "குஹன்" எனுந் திருநாமத்திற்குரியோனாகி "தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாஸேநாய தீமஹிதந்நஷ்ஷண்முக: ப்ரசோதயாத்|" எனுங் காயத்திரி நாதனாகி எம்மை யாண்டருள்வோனாகியுள்ள சுப்பிரமணியத்துக்கும் சிற்கந மேனியுள்ள அந்தப் பரமசிவத்துக்கும் சச்சிதானந்த லக்ஷணத்திற் பேதமின்மை சாதிக்கின்றன சர்மவேத முதலிய பிரமாணங்கள். இப்பசுபதித்துவத்தாற் சிவத்திற்கு ஆன்மாவுடம்பாயிற் றென்பது பிருதிவியாதிபூதம்-ரு, சூரியன் சந்திரன் ஆன்மாவெனும்-ங, ஆக அ-ம் அஷ்டமூர்த்தமாமெனுஞ் சுருதியா

லும் போதருமென்க. திரிமூர்த்திகளும் பிரமத்தின் சரீர மென்று மைத்திராயணி யுபநிஷத்துரைத்தலும் அதுவென்க. இங்குக் காட்டிய பசுபதி நாமம் சிவனார்க்கு இயற்கை யன்று: திரிபுரசம்மாரஞ் செய்திட வேண்டுமென்று தெரி வித்த தேவர்களை அவர் நோக்கி நான் பசுக்களுக்குப் பதி யாக நீவிர் வரமளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்ட படி அவர்களுமவ் வரமளித்த பின்றை அவரால் அந்தச் சம் மாரஞ் செய்யப்பட்டமையால் அது ஆகந்துகமாம்: இச் செய்தி யஜுர் வேதத்து சூ-வது காண்டத்திலுண்டெனும் வைணவர் வாதத்தை இவ்வளவிற் காட்டப்பட்டனவும் இனிக் காட்டப்படுவனவுமாம் நியாய கட்கம் வெட்டி வீழ்த்துதலைச் சன்மார்க்கர் கண்டு சந்தோஷிப்பாராக. அந்தத் திரிபுரச் செய்தி கூறு சுருதியிற் சிவனார் பிடித்த வில்லுக்கு விஷ்ணு அம்பாகச் சமைந்தாரென்றல் உண்மை யின், அவ்விஷ்ணுவும் பிரமாதி தேவர்களான பசுக்களோ டொருவராய் நின்றாரென்பது துணிபு. இன்னோர் பசுக்க ளென்பதைச் சுருதி வாயிலாக மேலே விளக்கினோம். இவ ரோ சிவனார்க்கு அப்பெருவரமளிக்கும் ஆற்றலுடையராவர்! திரிபுரமொழிக்குந் திறமிலாராகிச் சிவனாரை வேண்டி நிற் பது தானோ அத்தேவர்க்குச் சிறப்புடைமை!! திரிபுரத்தை சிரித்தெரிக்கும் பெருமையுடையரோ தமக்கொரு பெருமை வேண்டி அத்தேவரிடம் வரங்கேட்போராவர்!!! அசம்பா விதம். பிரம விஷ்ணுக்கள் சிவோபாசக ரென்பதையும், கேனோபநிஷத்துக் கிளத்துகின்றபடி சிவனார் யக்ஷனாக வந்து எறிந்த ஒரு துரும்பை இந்திராதி தேவர்கள் அசைக்க மாட்டாதவரானார்களென்பதையு முய்த்துணர்க. ஆயின், அந்தத் திரிபுர சம்மாரச் செய்திச் சுருதியில் 'வரம்வ்ரணை' என்றுள்ளது சிவனார் வரங்கேட்டதைக் காட்டாதோவெனின் காட்டும். அதன் பொருள்: சிவனை மறந்தவழி நானெனப் படுபசுத்துவத்தையும், எனதெனப்படு உடல்பொருள்களையுஞ் சீடனிடமிருந்து ஞானாசிரியர் வாங்கிக் கோடல்போலத் தங்களைப் பதியென வெண்ணிக் கலாய்த்துத் திரியும் அந்தத் தேவர்கண்மீது வைத்த பெருங் கருணையாற்றானே சிவபிரா

னூர் நுங்களை நீங்கள் பதியெனக் கொண்டிருத்தலை எமக்கு அர்ப்பணஞ் செய்துவிடுமின் என்றார் எனவாம். ஆகவே, அந்தச் சுருதிதானே (சிவ வசனமாக) "அஹமேவபசூநாமதிபதி" என்றபடி 'நானேபசுபதி' பசுக்களாகிய நீங்கள் அவ்விதஞ் செய்வீர்களாயின் திரிபுர சம்மாரமும் இரக்ஷிப்புங் கிடைக்குமென்று இதமாக அருளிச் செய்தாரென்பதேற் படும். இதனை ஸ்காந்தம் தக்ஷகாண்டம் க-வது அத்தியாயத்து உகூ-ரு௦-ரு க-ம் சுலோகங்களில் "பிரமையினாற் புத்தி பேதுற்று விஷ்ணு முதலிய வெங்களை சகதீசனுக்குச் சமானமாக எவனுரைக்கின்றானோ அம் மகா பாதகன் அருநரகே யனுபவிப்பான். எங்களை யந்தப் பரமேசுரனுக் கடியவ ரென்றே யுரைக்கின்ற வனையோர்பால் யாங்கள் பெருநேயமே பாராட்டுகின்றோம். மகேசுவரனை சம்புவேபதி, யாங்களே பசுக்கள்" என்றருத்தமாதலும் வலியுறுத்துகின்றது. இச்சுலோகங்கள் வேதோபப் பிருங்கணமாய் நிற்றல் காண்க. அன்றியும், மேலைய ஜாபால்யுபநிஷத் வசனத்தில் "ஸர்வேச்வரஈச: பசுபதி:" "தத்பதித்வாத்பசுபதி:" எனவும், நாதபிந்துபநிஷத்தில் "ருத்ரம்பசூநாஞ்சபதிம்ததா" எனவும், பஸ்மஜாபாலத்தில் "பசுபாசவிமோசக: பசவச்சாமாநவாந்தம்" எனவும், அதர்வ சிரசில் "தஸ்மாத்வ்ரதமேதத்பாசுபதம்| பசுபாசவிமோக்ஷாய" எனவும், ஸ்கந்தோபநிஷத்தில் "பாசபத்தஸ்ததாஜீவ: பாசமுக்தஸ்ததாசிவ:|" எனவும் வருபவை சிவனாரது பதித்துவத்தைச் சாதிப்பனவாயின. இன்னன பிரமாணம் பலவுள. இச் சுருதிகளானும் புராணங்களானும் பதிபசுபாசமெனும் மூன்றும் வெளிப்பட்டனவாகலின் அம்மூன்றும் ஆகமபரிபாஷை யென்பார் மாற்றம் மறுக்கப்படுதலும் அவ்வாகமம் வேதமயமாதலுங் காண்க. சிவனாரது வில்லுக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி அம்பாகச் சமைந்ததை ஒரு பெரிதாகப் பேசும் வைணவர் "தாமக்நிமநீகஸோமம்சல்யம்விஷ்ணுந்தேஜநமிதி" என்றோ விடுஞ் சுருதிப்படி அந்த அம்பினடிப்புறம் அக்கினி தேவனும், மேற்புறஞ் சோமதேவனும், நுனி விஷ்ணு மூர்த்தியுமாக வமைந்தமையின் அவ் விஷ்ணுமூர்த்தி முழு அம்பாகவு

மமைய வலியிலாராயினு ரென்பதையும், "எய்தவனை விட்டு அம்பை யேசுவதி லென்ன பயன்" எனும் பழமொழியை யும் பிறநியாயங்களையும் ஆய்ந்துறுதி தேர்தல் நறிதாம். இந்த விஷ்ணு முதலினோர் சிவனுரைச் சேவிக்கின்றவர், சிவனுர் சேவியர். அருத்தம் - அவர்களாற் சேவிக்கப்படுவோரென்பது - பஞ்சப்பிரஹ்மோபநிஷத்திற் பெறப்படுதல் மேலே காட்டினேம். அதுபற்றி ஈண்டுஞ் சில காட்டுவாம்.

வைணவத்தை அறக்களைகின்ற அதர்வசிகையில் "த்யாதா ருத்ர:" என்பதற்கு முன் வசனமாக "த்யாநம்விஷ்ணு:" எனவருதல் போலத் தைத்திரீயாருணசாகை நாராயணத்திலும் "நாராயணபரோத்தியாதாத் த்யாநந்நாராயண: பர:" என வருகின்றது. தியாதா - தியானிப்போன். விவரம் - மேலானவனைத்தியானிக்குங் கீழானவனென்றும். இவ் வசனம் வருமுன் வந்த "நாராயணபரம்ப்ரஹ்மதத்வம்" எனும் வசன விசேடமும் இதனு லொழிந்தது. இங்ஙனம், குணருத்திரரும் விஷ்ணுமூர்த்தியுந் தியாதாவாதல் காண்க.

அந்த அதர்வசிகையில் "காரணந்துத்யேயசச்சம்பு:" "த்யாயீதேசாநம்" "சிவஏகோத்யேய:" என வருகின்றன. தியேய: = தியானிக்கப்படுவோன். விவரம் - கீழானவனுல் தியானிக்கப்படு மேலானவனென்றும். இங்ஙனம், சிவபெருமானுர் அந்தத் தியாதாக்களால் தியானிக்கப்படு தியேயராதல் காண்க. இவரைத் தியானித்து நிற்போராய திரிமூர்த்திகளையும் இந்திராதி தேவர்களையும் இந்தச் சுருதி "நகாரணம்" என விலக்கிச் சம்புவாகிய சிவனுரைக் காரணராக நிறுவலானும், இதுகாறுஞ் செய்த விசாரத்தானும் சிவனுர்க்குப் பசுபதித்துவம் ஆகந்துகமல்லாத இயற்கையே யெனல் சித்தித்தது. 'ஸ்வதச்சிவ: பசுபதி:" "ஸ்வயம் பசுபதி:" எனும் பாசுபதப் பிரமோபநிஷத் வசனங்களும் அதனை நிலைபெறுத்தும். பசுபதி யென்பது நரர்களில் தன்னையு மொருவனெனக் காட்டுகின்ற நரபதி போலாது புவனபதி போல்வதாம். "ஸர்வஸ்யபப்ரபுமீசாநம்" எனுந் தைத்திரீயச் சுருதியையும் இங்ஙனங் கருதிக்கொள்க. விஷ்ணு மூர்த்தியைப் பசுபதியென்றுவது, திரிமூர்த்திகளும் வணங்

குந் தியேயரென்ருவது வேதம் விளக்கக் கண்டிலம். இன்னன நியாயங்களால் விஷ்ணுமூர்த்தி பதியாகாமே பசுவே யாகின்ருர். அவர்க்குத் தலைநோயுண்டா யிருந்தமையும் அவரது பசுத்துவத்தை விளக்கும். இவ்வுண்மையை "தக்கனுஞ் சுரத்தினை யுடலிற் ருங்கினன் - தொக்கிடத் தலைவலி யரியுந் துக்கிதன்" எனுஞ் சிவதருமோத்தரத் திருக்கூற்ருனும், புரட்டாசி மாதங்களில் விஷ்ணு கோயில்களில் நடக்கும் ஆசாரத்தானும் பெறுதும்.

ஆயின், சிவசத்தி மூர்த்தம் நான்கனில் நாராயண மூர்த்தமு மொன்றென்பது எவ்வாறு கூடுமென்னின், கூறுதும். உமாகாந்தனது இடப்புறமான சத்தி பாகத்திலிருந்து அம்மூர்த்தி வெளிப்பட்டமையானும், சிவசத்தி பிரணவமான உகாரம் அம்மூர்த்தியிற் பதிந்து திதி செய்கின்றமையானும் பிரகிருதிரூப நாராயண மூர்த்தஞ் சத்தி மூர்த்தமாம். அதில், யாதொரு ஜீவன்மாட்டு இராஜச தாமதங்களுஞ் சாத்துவிகமும், வெளவாலுருவிற் பறவை வடிவும் விலங்கு வடிவும், பேய்பிடித்தா னுருவிற் பேயும் பிடிபட்டவுயிரும் உள்ளமை போலச் சத்தியும் பசுவாகிய ஆன்மாவுமுண்டு. பூனைக் கண்ணைப் பூதஇருள் பீடியாததுபோல அச்சத்தியை அவ்வான்ம பாசமும் பீடியாது. இவ்விரண்டு தன்மையு முண்டென்பது கொண்டே நாராயணர்க்கு உள்ளே தாமதமும், வெளியே சாத்துவிகமு முளவென்று முந்து நூல்கண்மொழிகின்றன. சிவனிடமிருந்து சீதரர் வெளிப்பட்ட முறைக்குச் சீதரரிடமிருந்து மதுகைடவர் வெளிப்பட்டமையு முதாரணமாகலாம். சிவசத்திபதிதல் கொண்டே திரிமூர்த்திகளுஞ் சிவாமிச மாவரென்று வேதஞ் சிறுபான்மை தெரிக்குமென்க. இராமமூர்த்தி விபீஷணர்க்குச் சிரஞ்சீவி கொடுத்தமையும், கண்ணமூர்த்தி விசுவரூபங் கொண்டமையும் விஷ்ணு பரத்துவங் காட்டாவோ வென்னின், காட்டா. என்னை? ஜமதக்கினி முனிவரும் பரசுராமர்க்குச் சிரஞ்சீவி யளித்தார்: வீரபாகுதேவரும் விசுவரூபங் கொண்டார்: ஹனுமருங் கொண்டாராகலின். இவ்வுருவங்களினு மேம்பட்டது பாரமேச்வரரூபமென்பதை, ஸ்காந்தம் சம்பவகாண்டம்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

50-வது ஆண்டு நிறைவுப்

பொன் விழா, சிதம்பரம்

"செவிகாள் கேண்மின்களோ சிவன்எம்இறை செம்பவள
எரிபோல் மேனிப் பிரான் திறம் எப்போதும்
செவிகாள் கேண்மின் களோ"

அன்புடையீர்,

நிகழும் மன்மத ஆண்டு மார்கழித் திங்கள் 15-ம் நாள் (30-12-1955) வெள்ளிக்கிழமை தொடங்கி 3 நாட்கள் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் 50-வது ஆண்டு நிறைவுப் பொன் விழாவும், அதன் அங்கமாக சைவர், சைவ மங்கையர், சைவ இளைஞர் மாநாடுகளும் சிதம்பரத்தில் இளமையாக்கினர் திருக்கோயிலில் அமைக்கப்பெறும் சிவஞானப் பந்தரில் அடுத்த பக்கங்களில் காணும் நிகழ்ச்சி முறைப்படி நடைபெறும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் - உயர்திரு. டி. எம். நாராயணசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் சமாஜக் கொடியை ஏற்றி வைப்பார்கள். சென்னை அரசாங்க முன்னாள் முதலமைச்சர் - உயர்திரு. ஓ. பி. இராமசாமி ரெட்டியாரவர்கள் விழாவைத் தொடங்கிவைப்பார்கள். பொன் விழாவிற்கும், சைவர் மாநாட்டிற்கும் இலங்கை அமைச்சர், கனம் எஸ். நடேசப் பிள்ளை அவர்கள் தலைமை வகிப்பார்கள். சேலம் முனிசிபல் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர் உயர்திரு. அ. கு. காமாட்சி யம்மையார், எம். ஏ., அவர்கள் சைவ மங்கையர் மாநாட்டிற்கும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் உயர்திரு. வித்வான்

க. வெள்ளைவாரணனர் அவர்கள் சைவ இளைஞர் மாநாட்டிற்கும் தலைமை வகிப்பார்கள்.

தாங்கள் தங்கள் சபையினரோடும், பிற அன்பர்களோடும் மூன்று நாட்களும் வந்திருந்து சிறப்பிக்குமாறு வேண்டுகிறோம்.

இங்ஙனம் :

ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை
சமாஜத் தலைவர்

எம். இரத்தினசபாபதி பிள்ளை
வரவேற்புத் தலைவர்

ச. சிவகுமாரன்
சமாஜப் பொதுக்காரியதரிசி

எஸ். இரத்தினசாமி செட்டியார்
வரவேற்புக் காரியதரிசி

நிகழ்ச்சி முறை

மன்மத, மார்கழி, 15-ம் நாள் (30-12-1955)
வெள்ளிக்கிழமை

காலை 6—7 தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலவன் திருமுன்னர் வழிபாடு, "திருவெம்பாவை—திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலமும் உரையும்", சமாஜப் பொன் விழா மலராக வெளியீடு.

,, 7—9 மாநாட்டுத் தலைவர்களை ஊர்வலமாக சிவஞானப் பந்தருக்கு அழைத்துச் செல்லுதல்.

,, 9–12 இறை வணக்கம், கொடியேற்றுதல், மாநாட்டுத் திறப்பு, வரவேற்புரை, ஆண்டறிக்கை, வாழ்த்துச் செய்திகள், தலைமைப் பேருரைகள்.

மாலை 3—7 இறை வணக்கம், தலைவர் முன்னுரை, சொற்பொழிவுகள் :—

திரு. ரா. சண்முகசுந்தரஞ் செட்டியார் அவர்கள் —"திருவெம்பாவை-திருப்பள்ளியெழுச்சி".

திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார் அவர்கள், பி.ஏ., எல்.டி.—"சிவஞானபோதமும் திருக்குறளும்".

திரு. வித்வான் ஔவை - சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்—" இயற்கை நெறி".

தலைவர் கருத்துரை, கடவுள் வாழ்த்து.

இரவு 9 மணிமுதல் திருமுருக. கிருபானந்தவாரியார் அவர்களுடைய தனிச் சொற்பொழிவு.

மார்கழி, **16**-ம் நாள் (**31-12-1955**) சனிக்கிழமை

காலை 6—7 இளமையாக்கினார் கோயிலில் ஆலய வழிபாடு.

,, 8-11 இறைவணக்கம், **சைவ மங்கையர் மாநாடு**, தலைவியர் முன்னுரை, திரு. தில்லைக் காமாட்சியம்மையார், திரு. கண்மணி ஸ்கந்தராஜா, திரு. சு. இராஜேசுவரியம்மையார் முதலியோர் சொற்பொழிவுகள்.

தலைவியர் கருத்துரை, கடவுள் வாழ்த்து.

மாலை 3—8 சைவர் மாநாடு—இறை வணக்கம், தலைவர் முன்னுரை, சொற்பொழிவுகள் :—

திரு. பூ. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார் அவர்கள், எம்.ஏ.—" சமய குரவரும் சபாநாதரும் ".

திரு. அ. கு. காமாட்சியம்மையார் அவர்கள், எம்.ஏ. —"திருவெம்பாவையும் அரும்பெரும் சேவையும்"

திரு. சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்கள் பி.ஏ., பி.எல்.—" மேல்நிற்கும் சொல் என்னும் ?"

திரு. வித்வான் முத்து. சு. மாணிக்கவாசக முதலியார் அவர்கள்—" திருச்சிற்றம்பலம் ".

தலைவர் கருத்துரை, கடவுள் வாழ்த்து.

இரவு 9-30 மணிமுதல் நாகர்கோயில் நாவலர், " தொண்டன் " ஆசிரியர் திரு. கே. ஆறுமுகம் பிள்ளையவர்கள் தனிச் சொற்பொழிவு.

மார்கழி, **17**-ம் நாள் (**1-1-1956**) ஞாயிற்றுக்கிழமை

காலை 6—7 சிதம்பரம் பெரியகோயில் பாண்டிநாயகம் ஆறுமுகப் பெருமான் சந்நிதியில் வழிபாடு.

,, 8—9 சமாஜ உறுப்பினர் பொதுக்கூட்டம், உத்தியோகஸ்தர் தேர்தல்.

காலை 9–12 இறை வணக்கம், **சைவ இளைஞர் மாநாடு.** தலைவர் முன்னுரை, திருவாளர்கள் - சி. இராமலிங்கம், எம்.ஏ., கே. ஸ்ரீநிவாசன், எம்.ஏ., ம. சி. நித்தியானந்தம், வித்வான் கு. திருநாவுக்கரசு, வித்வான் சுந்தரேச வாண்டையார் முதலியோர் சொற்பொழிவுகள்.

தலைவர் கருத்துரை, கடவுள் வாழ்த்து.

மாலை 3—8 இறை வணக்கம், தலைவர் முன்னுரை, சமாஜத் தேர்வுகளில் வெற்றி பெற்றவர்கட்குப் பட்டம் வழங்குதல், சொற்பொழிவுகள் :—

திரு. வித்வான் ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் —"திருமூலரும் சிவஞான போதமும்".

திரு. வித்வான் மு. அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள் —"சிவஞானபோதம் இரண்டாம் சூத்திரம் முதல் அதிகரணம்".

திரு. வித்வான் டி. வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள்—"சோழ மன்னர்களின் சைவ சமயத் தொண்டு".

பொதுக் காரியதரிசி நன்றி கூறல்.

தலைவர் முடிவுரை, கடவுள் வாழ்த்து.

குறிப்புகள் :—மாநாடு நடைபெறும் இடத்தில் சமாஜப் பதிப்புக்களாகிய பெரியபுராணம், திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை, சிவஞான தீபம், செவிபறிவுறூஉ, முருகன் மூந்நூல், திருவெம்பாவை–திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலமும்–உரையும் முதலியனவும், தேவாரம் அடங்கன்முறை, திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் முதலியனவும் விலைக்குக் கிடைக்கும். சமாஜத்தின் வெளியூர் அங்கத்தினர்கட்கு மட்டும் வரவேற்புக் கழகத்தினரால் இலவசமாக உணவிற்கும் உறைவிடத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. அவைகட்குரிய அனுமதிச் சீட்டுக்களை சமாஜப் பொதுக்காரியதரிசியிடம் பெற்றுக்கொள்ளவும். சமாஜத்தில் உறுப்பினராகச் சேர விரும்பும் அன்பர்கள் மாநாட்டுப் பந்தரிலேயே பணம் செலுத்தி உறுப்பினர்கள் ஆகலாம். ரூபாய் மூன்று ஆண்டுச் சந்தா.

வாழ்க சீரடியாரெல்லாம்